

KURJER ZACHODNI

»ISKRA« Dziennik polityczny, gospodarczy i literacki.

ROK XIX.

SOSNOWIEC.

CZWARTEK, 12 LIPCA 1928 ROKU.

Nr. 190.

Prenumerata miesięczna

Zł. 3.50.

Konto czekowe P. K. O. — Warszawa — 61.553.

Cena egzemplarza

20 groszy.

Prace nad rządowym projektem reformy Konstytucji.

Marszałka Piłsudskiego zatrzymują w Warszawie sprawy polityki zagranicznej.

Warszawa, 11-7. (Tel. wł.) Prace pod kierunkiem Rządu, poświęcone przygotowaniu projektu reformy Konstytucji, prowadzone są w dalszym ciągu.

Podstawa projektu rządowego nie opiera się ani na istniejącym projekcie posła Piaseckiego (skrzydło konserwatywne B. B.), ani na projekcie posła Lechnickiego (przesa b. Związku na prawy Rzplitej).

W kołach politycznych przywiązują ogromną wagę do zapowiedzianego na 12 sierpnia w Wilnie zjazdu związków legionistów oraz organizacji strzeleckich.

Urządzeniem zjazdu zajmuje się specjalny komitet zjazdowy, na którego czele znajdują się m. in. wojewoda wileński Raczkiewicz, ks. biskup Bandurski i inni.

Spodziewany jest liczny udział uczestników, których liczbę komitet zjazdowy oblicza na przeszło 5.000.

Urlop wypoczynkowy

PREMJERA BARTLA.

Warszawa, 11-7. (Tel. wł.) Termin wyjazdu na urlop wypoczynkowy premiera Bartla ustalony został na 20 lipca.

Urlop miesięczny spędzi premier Bartel we Francji.

Minister Moraczewski

BAWI W KRAKOWIE.

Kraków, 11-7. (PAT.) Jutro o godzinie 5.52 rano przybywa z Warszawy do Krakowa minister robót publicznych inż. Moraczewski.

Wraz z ministrem Moraczewskim przybywają inspektor Kudelski, inż. Wojciechowski oraz p. Wiśniewski z Ministerstwa oświaty.

Zgon wdowy

PO STEFANIE ŻEROMSKIM.

Warszawa, 11-7. (Tel. wł.) Wczoraj o godzinie 9.50 wieczorem zmarła w mieszkaniu swym przy ulicy Kopernika Oktawja z Radziwiłłowiczów - Żeromska, wdowa po Stefanie Żeromskim.

Oktawja Żeromska przeżyła lat 64.

Podpisanie statutow

IZB RZEMIEŚLNICZYCH.

Warszawa, 11-6. (Tel. wł.) P. minister przemysłu i handlu, inż. Kwiatkowski, podpisał statuty izb rzemieślniczych, które będą powołane do życia w 17 miastach, przedewszystkiem wojewódzkich.

Pierwsza izba powstanie w Warszawie.

Ciepło i pogodnie

BĘDZIE DZISIAJ

Warszawa, 11-6. (Tel. wł.) Dzis naogół w całej Polsce pogodnie. Zachmurzenie umiarkowane. W Warszawie o godzinie 8 rano było 18 st. pochmurno, Lwów 17 pogodnie, następnie przy pochmurnym niebie było w Pińsku 19 st., w Gdyni 16, Krakowie 16, Poznaniu 17, Pucku 20, Słoniemiu 14, Zakopanem 14, Morskiem Oku 10.

Prognoza na jutro: Jutro przewidywane jest zmniejszenie zachmurzenia. Na pomorzu i w Wileńszczyźnie przelotne deszcze. Ciepło, słabe wiatry zachodnie.

Odłożenie przez marszałka Piłsudskiego wyjazdu na urlop kuracyjny do Rumunii komentowane jest w kołach po-

litycznych koniecznością osobistego załatwienia przez marszałka szeregu spraw politycznych.

Dnia 8 lipca 1928 r. zmarł

Dr. A. PERELMAN

Przewodniczący Kuratorium i Członek Komisji Właścicieli Szpitala Wenerycznego Samorządów Zagłębia Dąbrowskiego.

W przedwczorajszym Zmarłym Instytucja nasza traci wielce dla niej zasłużonego, gorliwego i szczerze oddanego opiekuna.

Cześć Jego Pamięci!

Komisja Właścicieli, Kuratorium,
Dyrekcja i Pracownicy Szpitala Wenerycznego
Samorządów Zagłębia Dąbrowskiego.

DLACZEGO KUBALA I IDZIKOWSKI ODWLEKAJĄ

CHWILĘ STARTU DO LOTU TRANSATLANTYCKIEGO.

Warszawa, 11-7. (Tel. wł.) Jedno z tu-tejszych pism zamieszcza korespondencję paryską w sprawie odkładania przez lotników polskich Kubalę i Idzikowskiego ich lotu transatlantycznego.

Korespondencja wyjaśnia, iż raporty nawigacyjno - meteorologiczne z obszarów oceanu Atlantyckiego donoszą o u-

stawicznych burzach, cyklonach, nie-możliwiających lotnikom wyprawę.

Ostatnia nieudana próba angielskiego lotnika z wysp Azorskich Courtney'a potwierdza dobitnie słuszność powścią-gliwego stanowiska w sprawie terminu wyprawy naszych lotników.

Nowy polski lot transatlantyczny.

Warszawa, 11-7. (Tel. wł.) Prócz ma-jorów Kubalę i Idzikowskiego, którzy lada chwila wyruszyć mają na aparacie „Marszałek Piłsudski“, aby przebyć ol-brzymią przestrzeń z Europy do Stanów Zjednoczonych, przygotowuje się rów-nież do lotu transatlantycznego kapitan Adam Kowalczyk.

Lot ten jest prywatną imprezą finan-sowaną przez Polonję amerykańską i cieszy się ogromnem zainteresowaniem wśród naszych rodaków za oceanem.

Zamówienie na samolot dla kapitana Kowalczyka już zostało dokonane w fir-mie Caproni w Medjolanie, słynącej na cały świat jako jedna z najlepszych wy-twórni aeroplanów.

Samolot ten zaopatrzony będzie w 3 motory „Gnom-Jupiter“ 600 HP. oraz zbiorniki na benzynę mogące pomieścić

zapas wystarczający na przelecenie oko-ło 6000 mil.

Według wiadomości, które podaje pol-ska prasa amerykańska, kapitanowi Ko-walczykowi towarzyszyć będzie pilot polskiej linii lotniczej „Aero-lot“ p. Włodzimierz Klisz, który w czasie woj-ny z bolszewikami wyróżnił się nieustra-szoną odwagą, jako jeden z lotników sławnej amerykańskiej eskadry imienia Tadeusza Kościuszki.

Komitet przelotu kapitana A. Kowal-czyka, do którego należą najczymniejsi członkowie Polonji amerykańskiej roz-wija nadzwyczaj energiczną akcję we wszystkich większych środowiskach pol-skich w Stanach Zjednoczonych.

Polacy amerykańscy nie skąpią pie-niędzy i już wkrótce lot zostanie całko-wicie sfinansowany.

Obłęd chwytą się rozbitków „Italji“.

POŁOŻENIE ICH JEST C ORAZ GROŹNIEJSZE.

Moskwa, 11-7. (AW.) Według otrzy-manych tu informacji, sytuacja rozbit-ków „Italji“ jest coraz groźniejsza.

Jeden z nieszcześliwych w przystępie pomieszanego umysłu rzucił się do ucieczki z obozu, znikając od tego czasu.

W obozie rozbitków znajduje się już jedynie trzech uczestników wyprawy gen. Nobile.

Moskwa, 11-7. (AW.) Sowiecki łamacz lodów „Krassin“ po rozpaczliwych wysiłkach dostania się do kry, na której znajdują się rozbitkowie „Italji“, zmu-szony został do zawrócenia w kierunku południowym z odległości kilku za-łedwie kilometrów od siedziby rozbitków. Odwrot Krassina nastąpił na skutek

spiętrzenia gór lodowych, przez które przebieć się było niemożliwością.

Krassin zamierza przebieć się z powrotem przez teren przebyty, żeby przy po-mocy okrążenia od wschodu dostać się do miejsca katastrofy.

Sztokholm, 11-7. (PAT.) Szef szwedzkiej ekspedycji ratunkowej donosi, że 9 bm. statek „Tania“ odjechał do Kings-bay.

Statek „Branganza“ przybył do Hin-lopen.

Od trzech dni trwa burza, połączona z mgłą.

Brak jest jakichkolwiek wiadomości od grupy Viglieri.

W szczególności stan rokowań polsko-litewskich i nieprzejednane stanowisko Litwinów, wymagają ze strony Polski szczególnej uwagi w stosunku do poli-tyki rządu Waldemarasa.

Także w stosunkach polsko-sowieckich w związku z ostatnią bytnością posła Patka w Warszawie, sytuacja wymaga osobistego kierownictwa temi sprawami przez marsz. Piłsudskiego.

Charakterystyczny blok

WYBORCZY W LIPNIE.

Warszawa, 11-7. (Tel. wł.) W nie-dzielną ubiegłą odbyły się w Lipnie (Kujawy) wybory do rady miejskiej. Według dotychczasowych wiadomo-ści wyniki wyglądają następująco:

PPS. — 8 mandatów; Bund — 1 mandat; Poale - Sjon — 1 mandat; Niemcy — 1 mandat; Ortodoksi — 1 mandat; Sjonisci — 5 mandatów; Blok „jedyński“, N. D. i Ch. D. — 7 man-datów; Mieszczaństwo — 2 mandat.

Charakterystycznym jest blok zwalczający się na terenie parlamen-tarnym stronnictwa „jedyński“, N. D. i Ch. D.

B. dyktator Grecji

WYPUSZCZONY Z WIEZIENIA.

Ateny, 11-6. (PAT.) Były dyktator Pan-galos został ubiegłej nocy wypuszczony na wolność, ponieważ rząd uznał za nie-usadźdzone dalsze zatrzymywanie go w więzieniu po rozwiązaniu parlamentu.

17-ta loteria państwowa

5-CIA KLASA — 1-SZY DZIEŃ.

Warszawa, 11-7. (Tel. wł.) W pierw-szym dniu ciągnięcia 5-ciej klasy 17-tej loterii państwowej padły na-stępujące większe wygrane:

40.000 zł. — nr. 110795.
20.000 zł. — nr. 100544.
2.000 zł. — nr. 64595 89480.
1.000 zł. — nr. 64054 92579.
5.000 zł. — nr. 68658 76614.

400 zł. — nr. 57652 86470 90024

106155 117369.

300 zł. — nr. 7297 25449 28554 29071

40118 40405 44685 45165 45586 46812

78156 85182 66768 70925 118172 142518

147846.

250 zł. — nr. 780 1195 5564 7544

8226 8526 10354 15002 15276 15415

14454 15245 20155 21051 21057 25219

25839 24559 24840 25106 25149 27125

29652 31149 31764 34085 56295 39915

40086 41627 44971 48825 49101 50000

51268 53534 55511 56065 57574 58101

59180 59678 63579 64676 68796 70187

71446 81581 82254 82260 84611 85115

86976 89858 90542 92540 92161 94515

101754 102752 107206 107759 108254

109179 109500 110019 111922 112550

119015 121668 121911 125915 124501

150240 152752 152925 155645 155785

138597 159099 140710 142609 142745

144258 145574 145884 147011 147024

148167 149652 150565 154725.

Zatrute kule

Chicago, 11-7. (PAT.) Tutejsze bandy nieprzyjacielskie toczą między sobą wal-kę zapomocą zatrutych kul.

Wczoraj dokonano rewizji w mieszkaniu członka jednej z tych band i znale-ziono specjalne rękawice jedwabne, któ-re mieściły w każdym palcu kulę wy-pelioną trucizną.

Wedle oświadczenia policji, kule te są jeszcze straszniejsze w skutkach, niż ku-le-dum-dum.

PRZEGLĄD PRASY

„Dobrze poinformowani”

„Głos Prawdy” zamieścił następującą notatkę:

Jedno z pism krakowskich niedawno ogłosiło miastu i światu, że jest absolutnie najlepiej informowanym pismem, albowiem poza całą prasą dopuściło się niedyskrecji o zmianach w Rządzie. Uznało ono za właściwe przy tej sposobności jak najścisłej zareklamować swój towar, wymieniając — że nawet „Głos Prawdy” nie wiedział o przesileniu. — a oni w lubym Krakowie wiedzieli! Trudno było tłumaczyć, na megalomanię niema jeszcze lekarstwa. Ale to samo pismo uzyskało ostatecznie rekord w szybkości uzyskiwania i podawania informacji. Tak więc czytaliśmy tam, że w ubiegły piątek marszałek Piłsudski przejechał salonką zupełnie incognito przez Lwów do Rumunii, doowiedzieliśmy się, jak ta salonka wyglądała, że miała zapuszczone firanki, że nosiła tablicę z napisem „zajęty”, kto towarzyszył marszałkowi i t. p.

Informacja zatem wyczerpująca, jak przystało na „dobrze poinformowane” pismo. Bo „on zawsze wie najlepiej”!

Tymczasem jednak we wtorek czytaliśmy, że wyjazd komendanta „ulegił dalszemu odroczeniu” i że komendant odbywa konferencje wojskowe — w Warszawie.

A zatem w piątek nie wyjechał marszałek.

Jakże to zatem z tem „dobrem” poinformowaniem? I pociąg to stoić się w korycie, kiedy potem kapelusiem wytartym przykrywać ją przychodzi? Nie jest dobrze udawać, że się wie za dużo.

O jakim piśmie krakowskim mowa, chyba nie potrzeba dodawać. Reputacja „blagierka” jest znana.

Kryzys w Ch. D.

Zarząd główny Ch. D. w Warszawie na ostatnim posiedzeniu powziął uchwałę wyłączającą ze swych szeregów posła Korfante i anulującą ważność wojewódzkiego zjazdu Ch. D. na Śląsku. W związku z tem pos. Korfanty zamieścił artykuł w „Polonii”, w którym wyjaśnia przyczyny jego usunięcia:

Nie mogę powiedzieć, że uchwałę zarządu głównego uważam za jakiś cios lub za nieszczerść. Przeciwnie witam ją, jako wyjaśnienie sytuacji. Uchwała zarządu głównego przynosi ujawnienie, ale nie mnie, jemu samemu.

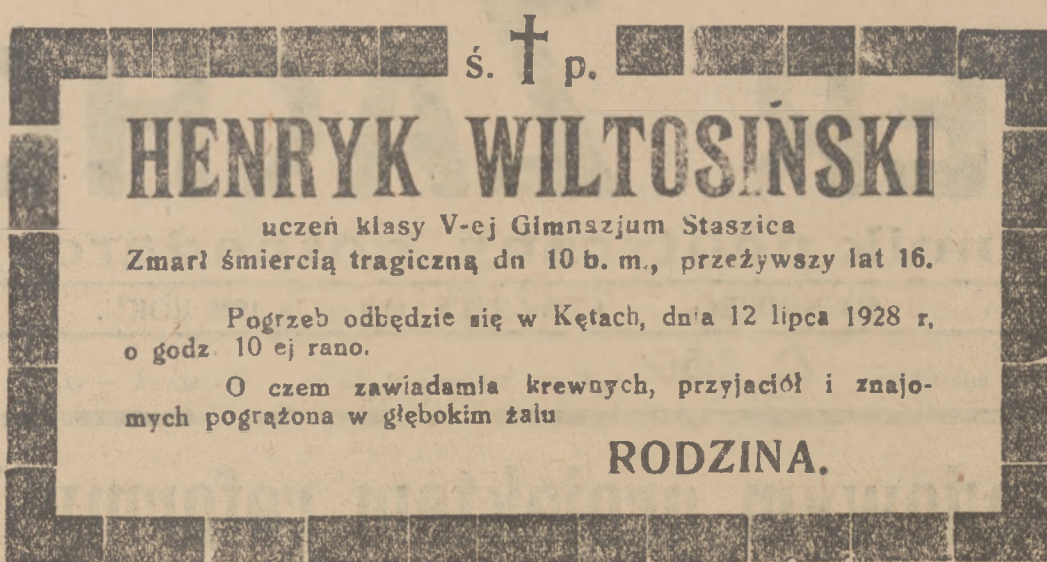
Należę w ruchu chrześcijańsko-społecznym do tych nielicznych zresztą polityków, którzy od Stronictwa Ch. D. niczego nie żądali: ani mandatów, ani wpływów, ani tek ministerjalnych, ani posad w administracji państwowej. Dla Stronictwa tego ponosiłem tylko ofiary. Będąc niezależnym i umiając się zdobywać na wielkie nawet ofiary dla swych przekonań politycznych, byłem w Stronictwie przeciwnikiem wszelkiej demagogii i niskiego oportunizmu politycznego, podkreślając zawsze, że uczciwy i poważny polityk musi się umieć zdobyć także na niepopularność. Dla tych poglądów wielu posłów chadeckich mało miało zrozumienia, bo uprawiali oni politykę wybitnie mandatową. Tem się tłumaczy niejasne częstokroć stanowisko klubu Ch. D. w najważniejszych zagadnieniach politycznych lat ostatnich, zanik powagi i wpływów tego Stronictwa w kraju, jak na terenie parlamentarnym. Polityk mojego typu musiał być ciężarem dla oportunistów, demagogów i ludzi, których głównym celem działalności jest utrzymanie mandatu i chęć odgrywania roli politycznej, nie opartej na kwalifikacjach umysłowych i moralnych, ludzi przypadku, których wydybła na powierzchnię proporcjonalność wyborów.

O wartości moralnej przywódców Ch. D. pisze pos. Korfanty w ten sposób:

Jeśli zarząd główny Ch. D. w motywach swej uchwały, mnie dotyczącej, z lekka i bardzo ogólnie potrąca także momenty natury moralnej, to liczy widocznie na moją przyzwoitość. Jednakże pozwalam sobie przestrzec zarząd główny przed dalszym zapuszczeniem się w dziedzinę moralności publicznej, aby mnie nie zmusił do oświecenia moralności niektórych członków zarządu głównego. I to tych, którzy byli głównymi inicjatorami i propagatorami ostatnich posunięć jego w stosunku do śląskiej Ch. D., a w szczególności do mnie.

O zmianę ustroju.

Aktualnym zagadnieniem obecnej chwili jest kwestja zmiany ustroju państwa. Sprawa ta już „dojrzała” niejako do rozstrzygnięcia, a jak ostateczne wiadomości wskazują, Rząd przystąpił do opracowania projektu tej zmiany. Na temat ten przemawiać ma podobno również marsz. Piłsudski w Wilnie w dniu 12 sierpnia r. b. W jakim kierunku jednak zmiana ta ma pójść, jest to pytanie, na które poszczególne ugrupowania polityczne różnie odpowiadają. Omawiając tą kwestję „Słowo Polskie” pisze, komentując jedynie opinie pa-

ś. † p.

HENRYK WILTOŚŃSKI

uczeń klasy V-ej Gimnazjum Staszica

Zmarł śmiercią tragiczną dn 10 b. m., przeżywszy lat 16.

Pogrzeb odbędzie się w Kętach, dnia 12 lipca 1928 r. o godz. 10 ej rano.

O czem zawiadamia krewnych, przyjaciół i znajomych pogrążona w głębokim żalu

RODZINA.

nujące w obozie prorządowym:

Tak, jak rzeczy stoją dzisiaj w tej dziedzinie konstruktywnej pracy centralnej nad rozwiązaniem tego najtrudniejszego zagadnienia — to niepodobna się oprzeć wrażeniu, że prace te nie wyszły ze stadium płynności, że jeszcze nie pora mówić o ich niezmienniej krystalizacji.

Rząd — jak doniosły onegdaj depeze — przystąpił do opracowania projektu zmiany Konstytucji. Szczegóły tych prac trzymane są w ścisłej tajemnicy i dlatego nie o nich w tej chwili powiedzieć nie można.

Wśród ideologów i fachowców w dziedzinie prawa ustrojowego, zbliżonych względnie reprezentujących obecny system rządzenia — jak dotychczas — istnieje znaczna rozpiętość poglądów na zasady szczegółowe przyszłego ustroju antysejmokratycznego. P. Stan. Bukowiecki w organie Zw. Naprawy Rzeczypospolitej lansowany amerykański system prezyden-lansowany amerykański system prezyden-cjalny, p. Piasek w „Dniu Polskim” mówi o państwie, jako wytworze elity, ope-

rującej siłą geniuszu jednostkowego, wiadomo, że istnieje w obozie marszałkowskim silna grupa wręcz ku faszyzmowi się przychylająca (daje jej często wyraz p. Ogiński w „Głosie Prawdy”), p. Bartel z p. Kościalskim pragnie tylko „na prawy parlamentaryzmu”, najbliższej niewątpliwie marsz. Piłsudskiego stojący pułk. Ślawek na razie tylko ogólnikowo mówi o konieczności zmiany ustroju.

W tym stanie rzeczy nie może być bardziej ważnego postulatu nad jaknajszersze dążenie do konsolidacji poglądów, których wszak wspólnym podłożem jest wspólne rozumienie i afirmacja wielkiej i potężnej Polski. Podkreślając ten postulat konsolidacji, nie wdajemy się w tej chwili w dyskusję nad meritum ideowych wytycznych.

Zwracając uwagę na propagandową pracę „w terenie” i na ideowo-intelektualny wysiłek „w centrum”, pragniemy stwierdzić konieczną współbieżność tych prac i na niemniej konieczną konsolidację ich, w imię zwycięstwa, jedynej, obiektywnej narodowo-państwowej racji stanu.

Przed zakończeniem rokowań

POLSKO-LITEWSKICH W WARSZAWIE.

Warszawa, 11-7. (AW.) Dziś w godzinach rannych odbyła się konferencja między p. Szumlańskim, przewodniczącym polskiej delegacji do rokowań polsko-litewskich i p. Zaunimsem, przewodniczącym delegacji litewskiej, na której omawiano protokół konferencji

polsko-litewskiej.

Jutro w godzinach wieczornych odbędzie się ostatnie plenarne posiedzenie, na którym zostanie przyjęty protokół o przebiegu obrad polsko-litewskich w sprawach gospodarczych i komunikacyjnych.

Mowa ministra Knolla i prezydenta Hindenburga

O MOŻLIWOŚCIACH POROZUMIENIA POLSKO-NIEMIECKIEGO.

Berlin, 11-7. (PAT.) Dziś o godz. 12.15 odbyła się w pałacu prezydenta Rzeszy Hindenburga uroczystość doręczenia listów uwierzytelniających przez nowego posła nadzwyczajnego Rzplitej Polskiej w Berlinie ministra pełnomocnego p. Romana Knolla.

Przy tej sposobności minister Knoll wygłosił przemówienie w języku polskim, w którym m. in. oświadczył:

Szczera współpraca narodów, dążąca do zapewnienia swobodnego rozwoju w istniejących warunkach pokojowego współżycia, jest dla Rządu polskiego podstawą jego poczynań w stosunku z innymi państwami. Między Polską i Rzeszą niemiecką w ciągu lat ostatnich dokonano szeregu wysiłków, uwieńczonych powodzeniem, w kierunku unormowania wzajemnych stosunków w duchu lojalnej i wydajnej współpracy. Dalsze pogłębianie istniejących umów i rozszerzenie ich na te dziedziny, które nimi jeszcze nie zostały objęte, stworzyć może tę szeroką platformę, na której kooperacja zarówno przyniesie korzyści interesom obu krajów, jak i przyczyni się niezawodnie do ogólnej konsolidacji Europy.

W odpowiedzi na przemówienie mini-

stra Knolla prezydent Rzeszy niemieckiej Hindenburg wygłosił w języku niemieckim przemówienie, w którym podniósł, iż pokojowe współdziałanie między Niemcami i Polską w okresie lat ostatnich doprowadziło w wyniku do zawarcia całego szeregu ważnych umów, między obu krajami sąsiedzkimi. Niemcy i Polska dzielą wspólny los, który zmusza je do najżywszego zainteresowania się koniecznością uzdrowienia stosunków gospodarczych Europy. Do tego powszechnego uzdrowienia, od którego Europa w roku 1928 jest, niestety, jeszcze bardzo daleką, będą mogły kraje sąsiedzkie, Niemcy i Polska, najlepiej się przyczynić w ten sposób, iż traktatowo ułożą między sobą wzajemne swe stosunki gospodarcze. Prezydent Hindenburg wyraził przytem nadzieję, że trudności, jakie do tej pory istnieją jeszcze w tej dziedzinie, zostaną wkrótce usunięte i, że oczekiwane w tym wypadku porozumienie w sprawie wzajemnych stosunków gospodarczych umożliwi wyrównanie istniejących przeciwieństw również i w innych dziedzinach, a tem samem wpłynie na dalszą po prawę stosunków sąsiedzkich między Niemcami i Polską.

Szpiegostwo sowieckie w Niemczech.

ZDRADA TAJEMNIC KONSTRUKCJI SAMOLOTÓW.

Berlin, 11-6. (PAT.) Jak donosi „Vossische Zeitung”, policja berlińska aresztowała w ostatnich dniach konstruktora państwowych zakładów lotniczych w Adlershofie pod Berlinem, niejakiego Ludwiga wraz z dwoma pomocnikami pod zarzutem zdrady tajemnicy wojsko-

wej.

Ludwig w ostatnim czasie miał za wynagrodzeniem odstąpić wyślanikom rządu sowieckiego ważne dokumenty, dotyczące konstrukcji niemieckich samolotów.

Nowy statek polskiej floty wojennej.

SPUSZCZENIE NA WODĘ KONTRTORPEDOWCA „WICHER”.

Paryż, 11-7. (PAT.) W stoczni Blainville w okolicy Caen odbyło się uroczyste spuszczenie na wodę kontrtorpe-

dowca „Wicher”.

Przy ceremonii tej obecni byli: ambasador Chłapowski z małżonką, szef kie-

rownictwa marynarki wojennej komandor Świrski, attache wojskowy plk. Bleszyński, konsul Samborski, komandor Czernicki, szef komisji nadzorczej budowy okrętów polskich we Francji, admirał Chauvin, oraz szereg osobistości urzędowych polskich i francuskich.

Po spuszczeniu torpedowca „Wicher” odbyło się umocowanie tablicy pamiątkowej na budującym się w tej samej stoczni kontrtorpedowcu „Burza”, oraz wbicie pierwszego nitu do łodzi podwodnej, którego dokonał ambasador Chłapowski.

Poświęcenia obu statków dokonał ks. Szymbor, rektor polskiej misji katolickiej we Francji.

Echa śląskie.

ABSOLWENCI SZKOŁY GÓRNICZEJ. Wczoraj w Tarnowskich Górach odbyło się po raz pierwszy w wolnej Polsce wydanie świadectw absolwentom szkoły górniczej po 5 latach studjów. Ukończyło szkołę górnica 16 absolwentów.

TARGOWICA W MYSŁOWICACH. W dniu 16 sierpnia r. b. odbędzie się częściowe uruchomienie centralnej targowicy w Mysłowicach. Budynki administracji i stacji towarowej są już na ukończeniu. Targowica przyjmować będzie dziennie około 20 pociągów bydła. Koszta budowy wynoszą 4 i pół miliona złotych.

STATYSTYKA NIESZCZESLIWYCH WYPADKÓW w górnictwie śląskim wykazuje, że w okręgu tarnogórskim nie było w miesiącu maju r. b. ani jednego wypadku śmiertelnego, ani też ciężkiego. W rybnickim natomiast zdarzył się tylko jeden wypadek ciężki.

Wiadomości ze stołecy.

JA PŁACĘ — JA WYMAGAM! W sądzie pokoju X okręgu w Warszawie wydarzyło się onegdaj wesołe zajście między znanym adwokatem warszawskim, mek. Hofmoklem-Ostrowskim, a jego mocodawcą p. Filipowskim. W sądzie tym odbywał się właśnie proces między kupcem warszawskim p. Fukierem a przemysłowcem z Poznania p. Filipowskim o wystawienie czeku bez pokrycia. Adwokat Hofmokl-Ostrowski reprezentował poszkodowanego — powoda p. F. z Poznania. Po zakończeniu przewodu sądowego rozpoczęły się „głosy stron”. Przewodnik policyjny, występujący jako oskarżyciel publiczny, mówi: — Popieram oskarżenie. Adw. Hofmokl-Ostrowski: — Przyłączam się. Sprawa jest prosta i jasna... Obrońca oskarżonego adw. Dresser: — Proszę o uwzględnienie okoliczności łagodzących. Sąd skazał kupca warszawskiego p. F. na 200 zł. grzywny. I wtedy wywiązał się incydent: Mocodawca mek. Hofmokl-Ostrowskiego za raz po ogłoszeniu wyroku podchodzi do sędziego i mówi: — Panie sędzio, proszę o ukaranie mego adwokata, gdyż nie przemawiał.

— Niech się pan uspokoi — rzecze sędzia — sprawa była tak jasna...

— Ale ja na to biorę adwokata, żeby w sądzie przemawiał!

Adwokat Hofmokl-Ostrowski: — Panie F., wszak sprawę pan wygrał, ja często staję w sądach, może pan zechce gdzieś indziej przyjść posłuchać...

— Dziękuję. Adwokat musi przemawiać, jeżeli jest w sądzie...

Wśród ogólnej wesołości opuścił p. F. salę posiedzeń... zupełnie nieprzekonany...

ZBYT OSTROŻNY WOŹNICA. Na ul. Wolskiej w Warszawie wzbudzał w ub. środę niebyswały popłoch furman, wiozący wóz pełen skóry, Feliks Markiewicz, zam. w Grodzisku. Obywatel ten szedł koło wozu. W lewej ręce trzymał lejce, a w prawej wielki, błyszczący rewolwer „Nagau”, nabity 6 kulami. Woźnica bacznie przypatrywał się wszystkim przechodniom i raz po raz celował z rewolweru na chodnik. Wówczas wszyscy przechodnie kryli się po bramach. Zabawę przerwała policja. Markiewicz (złotka „zawianego”) odstawił do komisariatu. Tam spisano protokół i broń skonfiskowano. Markiewicz tłumaczył się, iż tyle słyszał o kradzieżach w Warszawie, że postanowił za wszelką cenę obronić wiezioną skórę.

W wyczekiwaniu

Spółeczeństwo żyje w wyczekiwaniu. Tyle ostatnimi dniami spotkało się niespodzianek, tyle faktów nastąpiło obrotu pierwotnym zapowiedziom i logicznym perspektywom — że mimochodem wytworza się nastrój wyczekiwania. Wszelkie dociekania i kombinacje stają się bezcelowe, bo źródeł istotnych się nie dojdzie, a kombinacje, oparte na rzekomo najważniejszych informacjach, naza jutro mogą się okazać całkowicie zawodne.

Najklasyczniejszym objawem chaosu jest stanowisko konserwatystów. Wileńskie „Słowo” podpowiada marszałkowi Piłsudskiemu, by jak najszybciej urządził zamach stanu i poszedł śladami Napoleona III-go, a bratni jego organ zachowawczy „Czas” krakowski przetrząga kategorycznie przed uciekaniem się do odtrącania nowych praw, a w ten sposób przed zamachem, wskazując, iż w ten sposób wprowadza się metodę rządów, którą w innej sposobności może wyzyskać ktoś najmniej powołany.

Zobaczmy, jakie nastroje panują w prasie ludowej.

O PPS-owskiej nie mówimy, gdyż stanowisko tej partii jest jasno sformułowane w znanych uchwałach. Lecz posłuchajmy innych wynurzeń.

Oto „Wyzwolenie”, które mszak bardzo czynnie przyczyniło się do realizacji zamachu majowego:

— Oświadczenie (marszałka Piłsudskiego) podane jest w takiej formie, że nie można na nie odpowiedzieć argumentami. Wobec zuchonych obelg zachowujemy milczenie.

Deklaracja ta podana jest tłustym drukiem, jakby na nią chciano zwrócić szczególną uwagę czytelnika. Odpowiedź tej grupy politycznej jest wybitnie zatem opozycyjna.

W „Gazecie chłopskiej” pos. Jan Dąbski umieścił obszerny artykuł o przesileniu. I on należał do niedarona jeszcze do szczerých zwolenników tego rządu. I on popierał marszałka Piłsudskiego, radując się, że zwalcza pramice. Teraz po wymiadle pisze:

— A może Sejm demokratyczny, oparty na powszechnym prawie głosowania, jest w ogóle niepotrzebny? W takim razie trzeba by zrobić jeszcze jeden zamach stanu. Ale chłop i robotnicy — (ten sposób ujmowania „proletariatu” przejęły wszystkie nasze grupy radykalne od bolszewików (Red.) — takiego zamachu już nie popra, ale z całą siłą przeciw niemu wystąpił! A wiadomo, że dzieła, nieoparte na miłości ludu, choćby chwilowo udały, o ile nie mają za sobą poparcia szerokich mas chłopskich i robotniczych — nie trwają długo, a kończą się zawsze smutnie, a czasem wręcz katastrofalnie.

Czy o groźba czy wykręt z trudnej sytuacji? W każdym razie rozgoryczenie, tem silniejsze, ile więcej uprzednio przyniżano nadziei.

Oba jednak oświadczenia i Wyzwolenia i Stronictwa chłopskiego są oznaką bezsilny organizacji wobec pewnych faktów, którym nie są one w stanie się przeciwstawić względnie unieškodliwić.

Najcharakterystyczniejsze jednak są wynurzenia Jana Stapińskiego w „Przyjacieliu ludu”. Ten stary wyga polityczny, który sporo miział i sporo przeżył, czytelników swoich nawiązywał w „Przyjacieliu” na bezwzględne zaufanie, wprost wiarę w marszałka Piłsudskiego. Nawet kiedy się na widowni zjawili pp. Radziwiłł i Sapieha, Stapiński pisał, że chłopcy mogą być spokojni, bo marszałek wie, co robi i dlaczego tak postępuje. Aż nagle po ostatnim wymiadle rozgoryczenie zaczęło ogarniać i Stapińskiego:

— Marszałek Piłsudski jako wódz żołnierzy, nawykły do wydawania rozkazów i do porządku wojskowego, polegającego na bezwzględnej subordynacji, nie może się po godzinie z pracą parlamentarną, która wymaga często długich rozmów, przedstawień, wyjaśnień, zanim doprowadzi do porozumienia. Nawet jednego klubu polskiego ani Stronictwa nie można prowadzić rozkazami. Dowodem Rosja, gdzie brak kontroli parlamentarnej doprowadził do powszechnej korupcji. Mussolini też już wraca powoli do parlamentarizmu.

Jak najlżej wypowiedziane rozczarowanie. Ale za to już jaśniej okazuje niezadowolnienie z powstania Zjednoczenia pracy wsi i miast. Pierwotnie Stapiński liczył, że sam będzie w Jedyńce. Gdy urzędziwienie tego zamierzenia się nie udało, stworzył sam „Związek chłopski współpracy z rządem”. Oto współdziałanie

z rządem podkreślał na każdym kroku i przy każdej okazji:

— Przed wyborami pisało się i mówiło, że marszałek Jakób Bojko ma zorganizować chłopów w „Zjednoczeniu ludowym”. Koledzy posłowie chłopcy z BB. Jakób Bojko, Gwiżdż, Sanojca, Kautzki, Wojtowicz, Jaroż i inni, na początku sesji też zapewniali, że utworzymy grupę zorganizowaną dla obrony spraw chłopskich w Bloku i w Sejmie,

ale z czasem jakoś usnęło a koledzy posłowie w Bloku nagabywani przeze mnie do autonomicznego zorganizowania się, zbywali to milczeniem albo odraczaniem na łatką tatka.

Tu już jest konkretny objaw niezadowolnienia z pomysłu grup regionalnych BB., w których niema Stapińskiego i jego zwolenników.

H. W.

Opowiadanie generała Nobile

o katastrofie grupy Malmgrena i wynikach wyprawy.

W dniu 7 lipca przyjął gen. Nobile po raz drugi przedstawicieli prasy na pokładzie okrętu „Citta di Milano” udzielając im niezwykle interesujących wyjaśnień, które poniżej przytaczamy za warszawskim dziennikiem „ABC” (Red.).

MALMGREN ŻYJE.

— Jeśli chodzi o mego przyjaciela Malmgrena (jeden z trzech członków grupy, która po katastrofie „Italji” udała się pieszo przez kry w kierunku wyspy Foyn. — Przyp. Red.), ufam całkowicie, że napewno wróci on razem z obu towarzyszami, mimo niepowodzeń, jakich doznał w drodze. Znany myśliwy norweski, Kræmer, który przybył teraz na pokład i przyniósł zapasy z Kingsbay, twierdzi, że uważa Malmgrena i jego towarzyszy za zgubionych, ponieważ dotąd nie znaleziono ich śladów.

Jestem innego zdania. Widzieliśmy, jak Malmgren i dwaj włoscy oficerowie marynarki, którzy mu towarzyszyli dotarli do stałego lądu wyspy Foyn. A że niema dalej śladów ich stóp, nie oznacza to wcale, by nie opuścili tej wyspy. Zresztą gdyby nawet dla jakichś nieznanych nam powodów byli zmuszeni opuścić tę wyspę i tak żyją, skoro mieli zapasy żywności na miesiąc.

Zresztą mam do Malmgrena osobiście ogromne zaufanie. Był on na pokładzie „Maud” w latach 1922—25, kiedy okrętem tym miały wicher, pędząc go po lodowatym oceanie wzdłuż Syberji. Te trzy lata nauczyły go, jakie są niebezpieczeństwa pod biegunem oraz jakimi środkami należy je zwalczać.

Jakikolwiek będzie los tych bohaterów, nie mogę nie podkreślić ich niebywałego samozaparcia się, opuścili nas bo wiem w tym jedynie celu, by przysłać pomoc. Przypominam sobie rozmowę, jaką miałem wkrótce po katastrofie.

„JUŻ NIC NIE PORADZIMY”...

Ranny w głowę, prawą nogę, rękę i dłoń i wierzyłem, że śmierć byłaby dla mnie zbawieniem, byle tylko przychodziła szybko; wiem, że jeśli nie wszyścy, to większość moich towarzyszy myślała tak samo. Gdy krytycznego 25 maja wieczorem otworzyłem oczy i rzekłem do zebranych: wnieśmy dusze ku Bogu i ojczyźnie naszym. — Malmgren, który leżał niedaleko mnie (podczas katastrofy został ranny — Red.) zerwał się nagle, podszedł do nas i rzekł: — „Już nie nie poradzimy, czeka nas tylko śmierć”.

Dawniej takie objawy u niego nie byłyby możliwe, ale teraz, gdy się zaczyna wyczekiwać dalszej ewolucji wydarzeń, zjawiają się już takie wynurzenia. Są one dowodem zachodzącej ewolucji i nierzastającego rozgoryczenia.

„NIE WOLNO ODBIERAĆ SOBIE ŻYCIA”.

— Te słowa przywołały mnie do porządku i dały mi nowe siły do wytrwania. Rzekłem więc: „Nie, Malmgren, nie wolno ci odbierać sobie życia. Jeśli wolą Boga jest, by nasza ostatnia godzina wybiła, nie wolno nam jej przyspieszać, gdyż nie wiemy, co Bóg z nami postanowił”. Słowa te najwidoczniej przekonały Malmgrena: nie powiedział mi wprawdzie, lecz siedł znowu i najwidoczniej pomiechał swych zamiarów samobójczych.

NIEDZWIEDZIE MIĘSO.

Jak już zaznaczyłem, nie nadszedł jeszcze czas do pełnego opisu naszych cierpień; mogę jednak powiedzieć, że brak właściwego wyekwipowania zmusił nas do uciekania się do środków wprost niezwykłych, jak np. do tego, by gotować niedźwiedzie mięso, jedyny nasz posiłek, na aparatach fotograficznych, które wszystkie w ten sposób spaliliśmy. Jedyny niedźwiedź, którego zabiliśmy, zbliżył się do naszego namiotu widocznie z prostej ciekawości tylko; zabił go Malmgren celnym strzałem z rewolweru.

Życie na bryle lodowej było tak niepewne, że o pobliskim lądzie myśleliśmy jak o niebie. Wierzyliśmy, że gdyby nam udało się dotrzeć do wyspy Foyn, wszystkie nasze bóle i nędza skończyłyby się. W tym też celu Ceccioni zaczął nawet budować z resztek gondoli sanie, musiał jednak zamiaru tego zaniechać.

CEL ZOSTAŁ OSIĄGNIĘTY.

Co do praktycznych wyników wyprawy to twierdzą, że pomimo fatalnego zakończenia jej cel naukowy został osiągnięty.

Nasz pierwotny plan zawierał trzy długie podróże powietrzne: jedną na ziemi Mikołaja II, drugą na biegun przez Grenlandję, trzecią zaś również do bieguna, lecz z powrotem na wschód ku wyspie Szpicbergen.

„Italia” leciała do bieguna po drodze zachodniej, a wracała dokładnie po drodze wschodniej, a więc podczas jednej wyprawy zbadaliśmy całą strefę podbiegunową w ciągu lotu trwającego prawie 40 godzin. Dzięki temu biegun został zbadany we wszystkich kierunkach na linii co najmniej 9 tysięcy kilometrów. Wszystkie spostrzeżenia i notatki, zrobione przez fizyka Bekonnerka i prof. Patremole, zostały uratowane.

Spostrzeżenia poczynione przez prof. Patremole są z punktu widzenia naukowego szczególnie cenne. Wierzę, że naukowa wartość wyprawy pomimo katastrofy będzie bardzo wielka. Gdyby nie to, że postanowilem umieścić sztandar Włoch na biegunie w rocznicę przystąpienia Włoch do wojny światowej (24 maja 1915), napewno udało by się uniknąć całego nieszczęścia.

Dnia 14 lipca r. b. w sobotę jako w wigilję rocznicy śmierci nieodżałowanego ojca naszego

ś. † p.

Jana Sączewskiego

odprawione zostanie nabożeństwo żałobne za spókoj Jego duszy w Kościele Parafjalnym w Będzinie o godz. 8-ej rano, o czym zawiadamiają życzliwych pamięci zmarłego

DZIECI i RODZINA.

Piekło i otchłań zguby dla ludzkości

REWELACYJNA KSIĄŻKA O GROZIE PRZYSZŁEJ WOJNY.

Pewien „niepatryjotyczny” Niemiec major rezerwy Karol Enders, wydał w Zurichu książkę, ostrzegającą ludzkość przed niebezpiecznym rozpętaniem wojny, gdyż to nie będzie dawna „po cziwa” wojenka złożona z bitew, obłążeń, „rajdów” kawalerji i pełnych chwały i rezygnacji ataków na bagny.

Wojna, którą cały świat poznałby, gdyby ktokolwiek ważył się rozpocząć — byłaby prawdziwym piekłem i otchłanią zguby dla całej ludzkości.

Na wypadek wojny niemiecko-francuskiej wystarczy, aby kilka lekkich eskadr udało się z Francji północnej i w nocy zjawilo się nad Düsseldorfem. Rzucą one kilka bomb, napelnio nych białym fosforem.

Morze płomieni ogarnie fabryki, cel ataku. Po kilku atakach, wykonywanych z różnych stron, miasto pada ofiarą płomieni i ginie całkowicie.

Podobnie rozegra się atak na Berlin.

Jeżeli jednej tylko eskadrze wrogiej uda się zjawic niepostrzeżenie nad Berlinem i spokojnie rozwijać swą akcję w ciągu pół godziny, wówczas nikt w tem mieście nie ujdzie z życiem.

Projekt zaopatrzenia każdego domu w mechaniczny dopływ powietrza, a każdego człowieka w maskę

gazową, uważa Enders za utopję. Kosztowałyby to bajorńskie sumy.

Zresztą, czyż ludność będzie tak zdyscyplinowana, aby w chwili paniki odrzucała zareagowała właściwie?

Również obrona wojskowa przeciw atakowi gazowemu, wydaje się Endersowi pozbawiona szans. Atak gazowy dokonywany będzie na aparatach o wielkiej szybkości, zwartem eskadrami, a charakter ataku będzie tego rodzaju, iż będzie on zawsze miał przewagę nad obroną w danym punkcie. Nastąpi straszliwy wyścig morderczy w atakach gazowych.

Ta potworna wizja przyszłej wojny nasuwa Endersowi następującą refleksję: Masowe mordowanie nieuzbrojonego wrogoego narodu, jako cel i środek wojny, oraz fakt, że wojnę wygra największy morderca, a nie najsilniejszy duch — to myśl najokropniejsza.

Współczesny żołnierz ma z całą świadomością mordować kobiety i dzieci, chorych i bezbronnych, napaść Bogu ducha winnych, o niczem nie wiedzących ludzi i wytrwać ich jak szczury!

Jakie z tego wyjście?

Wcale nie potrzeba — wywodzi Enders — aby wszyscy nie chcieli wojny. Chodzi tylko o to, aby jej nie chcieli ci, którzy w państwie decydują.

POTOKOL 100% TŁUSZCZ ROŚLINNY

otrzymał ze względu na wyróżniony gatunek złoty medal na Wystawie Gospodarczo-Spożywczej w Katowicach.

GŁOSY PUBLICZNE.

Echa listu p. B. Mruka.

Przed kilku dniami ukazał się w „Kurjerze Zachodnim” rewelacyjny list jednego z wybitniejszych działaczy PPS. na naszym terenie, p. B. Mruka, który, według „Głosu Zagłębia”, został wykluczony ze stronnictwa za czynny nieetyczny, a obecnie usiłował oczyścić się wobec opinii publicznej i przy sposobności uchylił nieco zasłony z za kulis działalności partii P. P. S. oraz niektórych z jej menedżerów. Wynurzenia te były tego rodzaju, iż winny były zainteresować nie tylko szereg organizacji, względnie instytucji, lecz także władze prokuratorskie.

Przedewszystkiem spodziewano się, iż na tak ciężkie zarzuty odpowie w pierwszym rzędzie silnie zaprzeczające stronnictwo P. P. S. alibi „Głos Zagłębia” zachowuje w tej sprawie „pogardliwe” milczenie, co nasuwa podejrzenie, iż zarzuty były słuszne i lejborgan socjalistyczny nie posiada argumentów, zaprzeczających twierdzeniu p. Mruka.

Jedynie tylko przedostała się do wiadomości publicznej wiadomość, iż na jednym z posiedzeń egzekutywy P. P. S. toczyła się w tej sprawie zażartawka i że, podobno, w obawie dalszych rewelacji p. Mruka, postanowiono przyjąć go z powrotem do partii.

Zatarg p. Mruka ze stronnictwem jest sprawą osobistą i nie warto tem się zajmować, natomiast stosunek p. Mruka do Sejmiu kieleckiego, którego p. M. jest członkiem, jest już sprawą publiczną, która winna znaleźć należyte oświetlenie.

Otóż p. M. w liście swym otwarcie przyznaje, że istotnie pił z dostawcą kamienia, rachunku jednak dostawca ten nie zapłacił, a Sejmik skorzystał na tem 5 mtr. kamienia. Dla ludzi obznajmionych nieco ze sprawami handlowymi, dziwnem zaiste okazywał się dostawca, który nie tylko pozwala innym płacić rachunki, lecz w dodatku daje jeszcze bezinteresownie materiał. Sejmik kielecki cieszył się dotychczas jaknajlepszą opinią i nie słyszało się nigdy, aby miały tam miejsce przekupstwa, lub inne brudne historie, to też i sprawa zdobytego przez p. Mruka kamienia winna być należyście oświetlona, nikt bowiem nie ma zamiaru podejrzewać p. Mruka o jakieś nieczyste kombinacje, Sejmik jednakże musi dbać o swe dobre imię i wyjaśnić istotę sprawy, czego p. Mruk w swym liście nie chciał, czy nie mógł uczynić, narażając lakonicznym omówieniem drażliwej kwestji na szwank reputację Sejmiu, gdyż ogólnie wiadomo, iż samorząd powiatowy operuje poważnym budżetem i nie wymaga, aby poszczególni członkowie za kupowaną nie wiadomo z czyjej kieszeni wódka zajmowali się dostarczaniem Sejmiu, przez dostawców bezinteresownie różnych materiałów. Takie załatwianie spraw koliduje wyraźnie z przepisami i dlatego Sejmik winien szczegółowo oświetlić dziwną tę historję.

Na zakończenie wyrazić należy, iż stronnictwo P. P. S. tak lakonicznie określiło przy usunięciu p. M. z partii jego przewinienie, które w bowiem, czy czynny „nieetyczny” (ligaba mnoga), gdyby znany był ich charakter, nie zainteresowałyby również władz szkolnych, względnie organizacji nauczycielskich, jako że są pewne czyny nieetyczne, których nauczycielowi popełniać nie wolno.

Mam nadzieję, iż wystąpienie moje nie przejdzie bez echa i przyniesie pożądany wynik.

B. Z.

Nasz dział radiowy.

POLSKA STACJA NADAWCZA W CHICAGO.

Grupa Polaków amerykańskich postanowiła utworzyć w Chicago polskie towarzystwo radjofoniczne, które przystąpić ma w najbliższym czasie do budowy polskiej stacji nadawczej w Chicago. Polskie dzienniki amerykańskie podają tę wiadomość, stwierdzając, że nowa, zresztą pierwsza w Ameryce polska stacja nadaw-

cza spełniać będzie doniosłe zadanie łącznika między emigracją polską w Ameryce i Ojczyzną. Koszty budowy stacji wyniosą około miliona złotych i pokryte zostaną przez wpływy z udziałów w Spółce Radjofonicznej. Należałoby otoczyć specjalną opieką tę nową kulturalno-oświatową placówkę polską w Ameryce, która odegra niewątpliwie olbrzymią rolę przy ukształtowaniu się stosunków wśród naszej emigracji w Ameryce i oddać może Polsce nieocenione usługi.

NA CZWARTEK 12 LIPCA
KATOWICE:
16.40 — Komunikaty Polsk. Zw. Zrzesz. Gosp.

Z Sosnowca do Katowic

LADA TYDZIEŃ RU SZĄ TRAMWAJE.

Linja tramwajowa z Sosnowca do przystanku tramwajowego linii śląskiej w Szopienicach jest już zupełnie ukończona.

Wub. sobotę bawiła w Sosnowcu delegacja Ministerstwa komunikacji, która zbadała stan nowowybudowanej linii na ulicy Sobieskiego aż do mostu na Brynicy i po spisaniu odpowiedniego raportu, przyjmującego linję, będzie można już na niej uruchomić tramwaje.

Większa część linii tramwajowej jest po stronie śląskiej. Tam formalności, związane z przyjęciem trasy, wykonuje delegacja województwa śląskiego. Delegacja ta zbada linję dzisiaj. Formalności mogą się przeciągnąć do 2 — 3 tygodni i najpóźniej 1-go sierpnia ruszą tramwaje do Szopienic.

Powiadamy: do Szopienic, gdyż tam pasażerowie będą narazie zmuszeni do przesiadania się do tramwajów śląskich. Tramwaje nasze mają

Woj. Śl. i Związku Śląskich Kół Spiewających.
17.00 — Nadprogram.
17.25 — Skrzynka pocztowa.
18.00 — Transmisja audycji literackiej z Warszawy.
19.00 — Rozmaitości.
19.20 — Lektura w języku angielskim — Józef Conrad Korzeniowski — „Tales of Hearsay” — p. Violet Zienkiewiczowa.
19.50 — Odczyt p. t.: „Wirtuozostwo w sztuce polskiej. Wybitne indywidualności literatury, malarstwa, muzyki i teatru” — Cz. II — wygl. p. Tadeusz Meyerhold.
20.15 — Koncert wieczorny z udziałem p. Liliany Zamorskiej (śpiew), p. Wandy Szleziger-Chmielowskiej (fortepian) oraz prof. A. Brandenburga (skrzypce).
22.00 — Sygnał czasu oraz komunikaty: lotniczo-meteor. i P. A. T.
22.50 — Transmisja muzyki tanecznej.

tor szerszy, niż tramwaje śląskie, wskutek czego tramwaje na Śląsku muszą odpowiednio przebudować swą linję aż do Katowic. W przebudowie tej nastąpiło pewne opóźnienie z powodu trudności natury technicznej. Trudności te są już pokonane i roboty przy przebudowie linii tramwajowej na Śląsku trwają w całej pełni. Bezpośrednie jednak połączenie tramwajowe Katowic z Sosnowcem nastąpi nie wcześniej, jak późną jesienią. Narazie więc, kto będzie chciał jechać tramwajem z Sosnowca do Katowic, lub naodwrot, ten przesiądzie się w Szopienicach, gdzie stałe tramwaje z Sosnowca będą się stykały z tramwajami śląskimi i w Szopienicach nie trzeba będzie długo czekać.

Nawet tak narazie trochę utrudniło na komunikacji Sosnowca z Katowicami — niewątpliwie wpłynie na ożywienie ruchu pasażerskiego ze Śląskiem.

Kronika Zagłębia.

KALENDARZYK.

12	Dzisiaj Jana Gwalebrta
	Jutro Małgorzaty P.
	wsob. święta 3 m. 30
	śach. „ 19 m. 52

Kinoteatry w Sosnowcu

grają dzisiaj:

Kino „Zagłębie” — „24 godziny z życia kobiety” (Spowiedź).

× WYRYFIKACJA ŚWIADECTW DOJRZAŁOŚCI. W związku z wykrytymi ostatnio małwersacjami na tle fałszowania świadectw dojrzałości, wydawanych przez państwowe komisje egzaminacyjne, projektowane jest sprawdzanie tych dokumentów w sekretariatach wszystkich wyższych uczelni w archiwach urzędów, gdzie spoczywają dokumenty urzędników, dla których istnieje cenzus wykształceniowy.

× ODCZYT W niedzielę 15 bm. o godzinie 4 popołudniu Liga katolicka w Sosnowcu urządza dla swoich członków odczyt na temat „Dola księży katolickich w Bolszewji”. Odczyt wygłosi p. Żurawska z Dąbrowy w sali Zagłoba przy ul. Kościelnej. Zarząd Ligi prosi wszystkich członków i członkinie o liczne przybycie na odczyt. Wejście za legitymacjami bezpłatne.

× IMPREZY NA L. O. P. P. W GRODZCU. Dochód z imprez urządzonych staraniem koła L. O. P. P. w Grodźcu wynosi: zbiórka uliczna zł. 105.68, przedstawienie (połowa dochodu z przedstawienia urzędzonego podczas „tygodnia” P. C. K.) zł. 90, zysk z zabawy młodzieży szkolnej zł. 77.10. Dzięki ofiarności członków miejscowego koła L. O. P. P. oraz młodzieży szkolnej wydatków oficjalnych przy urządzaniu wspomnianych imprez nie było, przeto sprawozdanie kasowe składa się li tylko z sum przychodu w ogólnej kwocie zł. 270.78. Zarząd miejscowego koła L. O. P. P. bardzo dziękuje paniom i panom biorącym udział w ulicznej sprzedaży i zbiorce oraz młodzieży szkół średnich za ofiarowany cały dochód z zabawy tanecznej.

Jak znane zaszczytnie od

70 lat

Mydło Regera

w dobrej swej jest
niedość cignione, tak
również nowy, na lic-
ne ządania na rynek
rzucony samopiorący

PROSZEK REGERA

bije wszelkie krajowe
i zagraniczne fabrykaty

Pożyteczna placówka

SAMORZĄDOWO — SPOŁECZNA

Jak wiadomo, jedną z nstytnej opieki społecznej Komitetu społecznego wojew. Kieleckiego jest szkoła zawodowa dla dziewcząt i bursa w Chmielniku, pow. Stopnickiego. Zakład ten mieści się w wygodnych murowanych budynkach, posiada duży plac, ogród i gospodarstwo domowe. Szkoła i pracownice kształcą teoretycznie i praktycznie na podstawie 3 letniego programu ministerjalnego, przepisane dla szkół średnich tego typu.

Szkolnictwo obejmuje nauczanie bielizniarstwa, haftu, kroju, krawieczyny, wyrobów włóczkowych przemysłu domowego, rysunków i gospodarstwa domowego.

W pierwszym roku egzystencji t. j. w roku szkolnym 1927-28, uczęszczało do szkoły 70 uczennic. Z bursy korzystało około 40 pensjonarek, z których 30 pochodziło z sierocińców samorządowych i społecznych województwa Kieleckiego.

Oplaty są minimalne i wynoszą: za bursę zł. 1.50 dziennie, a za szkołę i pracownię 10 — 15 zł. miesięcznie.

Po zakończeniu bież. roku szkolnego otwarto od 28 do 30 czerwca b. r. pierwszą wystawę prac uczennic, która cieszyła się liczną frekwencją zwiedzających, z pośród osób miejscowych i przyjezdnych. W otwarciu wzięli m. i. udział przedstawiciele województwa Kieleckiego, członkowie Zarządu komitetu społecznego, burmistrz m. Chmielnika i inni.

Wystawa podobała się ogólnie, wykażała bowiem dużą i sumienną naduceniami pracę pedagogów, dowodem czego również, że wszystkie eksponaty zostały przez zwiedzających zakupione. Obok efektywnego działu krawieczyny i działu kroju, rysunków i teorii kroju, który to dał możność orientowania się w całości, na większą skalę był uwzględniony dział bielizniarski, z różnorodnym haftem białym i kolorowym.

Szkoła i bursa cieszą się uznaniem władz przełożonych i kuratorjum liczone zaś zgłoszenia kandydatek na rok szkolny 1928-29 skłoniły Zarząd komitetu społecznego do zorganizowania filji bursy, tak, że ogółem będzie mogło korzystać z bursy przeszło 70 pensjonarek. Kierownictwo szkoły i bursy sprawują SS. Kanoniczki św. Ducha.

Odpowiedzi Redakcji.

St. Tutajowna. Niemniej entuzjastyczne recenzje up. z ostatniego występu w Katowicach, zamieszczone były i w „Kurjerze Zachodnim”, nie mówiąc już o wywiadach. Informacja, o którą pani chodziła powtórzona była przez nas za „Rzeczpospolitą”, która w tym samym numerze zamieściła bardzo pochlebną recenzję o koncercie K. w Warszawie. Jedno drugiemu nie przeszkadza.

Wejście i wyjście

W TRAMWAJACH W ZAGŁĘBIU.

W dniach najbliższych zarząd tramwajów w Zagłębiu wprowadzi bardzo pożyteczną innowację, którą publiczność niewątpliwie przyjmie z uznaniem, jako mającą na celu uporządkowanie ruchu pasażerskiego.

Oto na wzór tramwajów warszawskich również i w Zagłębiu wejście do tramwajów będzie z tyłu wagonów, wyjście z przodu. Dotychczas wchodzono do wagonów, jak kto chciał, jedni z tyłu, drudzy z przodu, wskutek czego powstawał na stopniach wagonów ściek i wzajemne popychanie się.

Zarząd tramwajów zawiesi na wagonach tramwajowych tabliczki z napisami: wejście i wyjście dla orientacji pasażerów.

X NIEOSTROŻNOŚĆ PRZYCZYNA NIE SZCZĘŚCIA. W ub. wtorek popołudniu na strychu domu przy ul. Targowej 6 w Sosnowcu, należącym do Hensza Nampla (Modrzejowska 34) wybuchł pożar. Przybyła na miejsce straż miejska pożar zlokalizowała w ciągu kilkunastu minut. W czasie gaszenia ognia na strychu znaleziono poparzoną lokatorkę domu Blimę Kasjer, którą natychmiast wyniesiono ze strychu i przewieziono do szpitala żydowskiego w Sosnowcu. Jak twierdzą lokatorzy, sprawczynią pożaru była prawdopodobnie Kasjerowa, którą widzieliśmy udającą się na strych z zapaloną świecą. Wskutek nieostrożnego obchodzenia się z ogniem zapalili się stare szmaty i pierze. Dzięki tylko szybkiej akcji ratunkowej pożar nie wyrządził znaczniejszych strat.

X ZGON SAMOBÓJCZY. 20-letni Stanisław Szczypiński z Sosnowca, o którym donosiliśmy wczoraj że w celu samobójstwa napił się esencji octowej, pomimo zabiegów lekarskich, zmarł w szpitalu.

X POŻAR. W ub. wtorek we wsi Kuźnica gminy Wojkowice Kościelne wskutek wadliwego urządzenia komina powstał pożar w zabudowaniach Franciszki Czerwiec. Spłonęła chata i stodoła. Straty wynoszą około 3000 zł.

Z SALI SĄDOWEJ.

SŁODKA ZEMSTA.

Mieszkanca Sosnowca Marja Morawska (Piłsudskiego 110), nie mogła w żaden sposób przeboleć doznanej rękomo przywdy od p. Stanisława Duszy (Modrzejowska 30), z którym miała rozrachunki pieniężne. Dokonując słodkiej zemsty napisała do niego obszerny list z dziesiątkiem obelg pod jego adresem. Sprawa znalazła się w sądzie i mściwa Morawska odsiedzi siedem dni aresztu.

BÓJKA MIĘDZY SIĄSIADKAMI.

Sąsiadki Marja Mogiła i Walerja Moniak, mieszkanki Grodzca, obdarzone nie przeciętnym temperamentem, zarówno w pięściach jak i w języku, wojowały z sobą codziennie, wreszcie w dniu 11 b. r. doszło między nimi do poważniejszej bójki, z której Mogiła wyzła z rozbitą głową. Zbyt krewki temperament Meńdakowej uśmierzy zapowiadany siedmiodniowy areszt, który wymierzył jej sąd pokoju.

AWANTURNICY.

Sąd okręgowy w Sosnowcu rozpatrywał w dniu 11 b. m. sprawę mieszkańców Dąbrowy Górniczej, znanych policji osobników z awantur i kradzieży, 20-letniego Stefana Krupę (Narutowicza 54) i 29-letniego Bronisława Trochę (Szosowa 2), oskarżonych o czynne znieważenia policjantów, będących w służbie.

Krupa i Trocha, zatrudnieni przy robotach kanalizacyjnych w Dąbrowie Górniczej, podchmieliwszy sobie dla godania odwagi, rzucaniem kamieniami biciem zmusili pozostałych robotników do zaprzestania pracy, tak iż dozorca roboty zmuszony był wezwać policję, by piących awanturników usunąć. Widok policji bynajmniej nie przeraził awanturników, będących stale w kolizji z kołosem karnym.

Po stoczeniu formalnej bójki, w której policjanci odnieśli liczne obrażenia i odstawiono do komisariatu, co również nie było łatwym, gdyż przez całą drogę obydwa awanturnicy kopali wszystkie strony, wzywając tłum ga-

piów do odbicia ich z rąk policjantów. Epilog wojowniczości pijackiej smutny. Krupę i Trochę sąd skazał na dwa miesiące więzienia, dokąd odrazu powędrowali.

AWANTURNIK.

Znany awanturnik na bruku sosnowieckim 24-letni Ignacy Blach, bez stałego miejsca zamieszkania,

Po stu posiedzeniach czas zmądrzeć.

WIEKOWA RADA MIEJSKA W BĘDZINIE.

W ubiegły wtorek odbyło się setne posiedzenie Rady miejskiej w Będzinie. Sto posiedzeń w życiu naszego samorządu nie jest kwestją bez znaczenia, to też gdzieś indziej, a niewątpliwie i w tym samym Będzinie, jeno w innych okolicznościach, uczczono by w odpowiedni sposób taki okres pracy w tej pierwszej komórcie organizacji zbiorowej. Niestety, obecna Rada, a ściślej mówiąc, jej lewe skrzydło, ma inny pogląd na każdą zresztą sprawę, dlatego też i jubileuszowe posiedzenie, które cechować winna była wyjątkowa powaga i poważny nastrój, przybrało dzięki stanowisku lewicy formę ordynarnego wiecu, gdzie poza lawiną bezsensownych popisów i wystąpień demagogicznych, obliczonych na wywołanie efektu na galerji, nie umiano nawet zachować ogólnie przyjętych form towarzyskich i kulturalnych. Przypnać należy, że wina za to, co miało miejsce na wspomnianym posiedzeniu, spada również na wiceprezesa Rady, który nie umiał sprężyć prowadzić obrad i pozwalał na różne uchybienia formalne, co w następstwie wytworzyło ogólny zamęt i przykrą sytuację.

Posiedzenie, jak zwykle, zaczęło się odczytywaniem różnego rodzaju nagłych wniosków i interpelacji. R. Erlich zgłosił wniosek nagły w sprawie remontu sali gimnastycznej w gimnazjum żydowskim. Po dłuższym walcowaniu sprawy, wniosek uchwalono.

Następnie radny Jakubowicz zgłosił interpelację w sprawie budowy linii tramwajowej z Będzina do Czeladzi. Pierwotny projekt, zaaprobowany przez Radę, przewidywał, iż linia tramwajowa do Czeladzi będzie ułożona na ul. Kołłątaja, Starym Rynku i ul. Czeladzkiej, kiedy jednak zarząd tramwajów zamierzał przystąpić do pracy, zarząd miasta, zorientowawszy się, iż na wąskiej i krzywej, a niezwykle ruchliwej ul. Kołłątaja w pobliżu Starego Rynku ruch tramwajów grozi poważnym niebezpieczeństwem i zupełnym wstrzymaniem ruchu kołowego, po porozumieniu się z zarządem tramwajów, ustalono inny kierunek trasy, mianowicie przez ul. Potockiego, Świętojańską i t. d. Radny Jakubowicz tak gwałtownie wystąpił przeciwko tej zmianie, iż domagał się bezwzględowego wstrzymania rozpoczę-

ci się do nieprzytomności, wyprawiał w nocy na 26 czerwca b. r. awantury na stacji kolejowej w Sosnowcu, zaczepiając przechodniów i obrzucając ich ordynarnymi przewiszkami. Posterunkowy, który zaopiekował się Blachem, miał z nim nie lada kłopot, by go unieszkodliwić. Awanturnik odsiedzi miesiąc więzienia.

tych robót, przytaczając na poparcie swego twierdzenia szereg argumentów, które wywołały ogólną wesołość. Należyta odprawę i interpelanta wi dał dr. Weinzieher, poczem interpelację przekazano komisji drogowej - budowlanej.

Trzeci wniosek nagły zgłosiła lewica, żądając, aby robotnicy miejscy przy robotach ziemnych zatrudnieni byli cały tydzień, a nie 3 dni, jak to ostatnio wprowadzono. Przy tej sposobności wygłoszono szereg wielce wzruszających mów o niedoli robotniczej, które w rzeczywistości miały na celu nie troskę o istotną poprawę bytu robotnika, lecz zwykły popis wicewoj, przeznaczony dla galerji. Darmo członkowie zarządu miasta przekonywali, że miasto posiada ściśle ustalony plan robót oraz niezbędne na ten cel sumy i że w miarę wykonania pewnych robót, siła rzeczy trzeba było zmniejszyć liczbę robotników, lecz na ich prośbę wprowadzono redukcję dni pracy, aby wszyscy mogli być zatrudnieni. Nawet argument, iż w razie uchwalenia wniosku, zajdzie konieczność z uwagi na brak pieniędzy zwolnić połowę robotników, nie przekonał Rady i zarząd otrzymał polecenie zatrudniania robotników w ciągu całego tygodnia.

Rozmowy i rozmówki trwały, a czas tymczasem szybko uciekał. Dopiero o godzinie 10 wiecz. przystąpiono do właściwych obrad. Zaraz na wstępie przy sprawie przyjęcia protokołu z poprzedniego posiedzenia wyłoniła się przeszkoda, która udaremniła dalsze obrady i spowodowała przerwanie posiedzenia. Mianowicie, część radnych łącznie z zarządem miasta domagała się skorygowania ze względów formalnych części protokołu. Przeciwno temu zapowiedziała lewica, a kiedy przy głosowaniu wniosek uzyskał większość, lewica, korzystając z nieuwagi wiceprezesa, który z niewiadomych przyczyn nie ogłosił wyniku głosowania, opuściła swe miejsca i, ulokowawszy się za barjerą, zaczęła udawać, iż w posiedzeniu udziału nie bierze, starając się natomiast wulgarnymi uwagami i docinkami zakłócić spokój obrad. Dowcip się nie udał, bowiem wniosek powtórnie przegłosowano i na tem zakończono tak nie sympatyczne obrady jubileuszowego posiedzenia.

OJCÓW.

GARŚĆ WRAŻEN I REFLEKSYJ.

Ojców, ten uroczy zakątek naszego kraju, słusznie „polską Szwajcyrą” zwany, jest wymarzoną miejscowością dla wypoczynku i ukojenia starganych nerwów. Przepiękne krajobrazy Ojcowa i Pieskowej Skały — koją nerwy i wlewają do duszy złołąć dziwnie uspakajający balsam.

Przed wojną byłem w Ojcowie w 1905 roku. Jakże wielkie zmiany dostrzegamy tam od tego czasu. Wówczas dojeżdżało się od Olkusza końmi po fatalnej wyboistej, tak zw. „polskiej” drodze. Dziś od strony Olkusza i Krakowa mamy szosę, po której w niedzielę i święta co chwila mkną przeróżnego rodzaju: auta, autobusy, motocykle etc. Dzisiejszy Ojców, który z jednej strony zyskał bez wątpienia wiele przez szosę, z drugiej strony wobec zgiełku spowodowanego autami etc. utracił poniekąd swój pierwotny urok cichego, spokojnego zakątka. Zatracił swą ciżbę bezcenną i spokój, tak bardzo

kojący stargane ciężkim życiem nerwy. Tego dziś w samym Ojcowie znaleźć nie można, raczej w niemniej malowniczych sąsiadujących z Ojcowem wioskach jak np.: Smardzewicach, Czajewicach, Saspowie, Białym Kościele, Korzkwi i t. d. Wioski te mają również tę wyższość nad Ojcowem, że ceny artykułów pierwszej potrzeby są tam znacznie niższe niż w samym Ojcowie, — jakkolwiek jest trudność nabywania niektórych artykułów, po które trzeba udawać się do Ojcowa.

Położone w Ojcowie przy samej szosie liczne domki - wille i cukiernie, kawiarnie, restauracje i kawiarenki — są stale zasypywane przez przejeżdżające auta (szczególniej w niedzielę i święta) tumanami pyłu wapiennego. Uważam, że w wysoce niefortunnym miejscu obrały sobie te jadłodajnie swe siedziby.

Dawnymi laty orkiestra włościańska grywała na otwartym powietrzu — dziś gra, — mimo pogody, — w

zamkniętym budynku, uniemożliwiając ogółowi słuchanie koncertów. Często bardzo odbywają się „dancingi”, które prócz miejscowych letników, ściągają moc osób z Krakowa i okolic. Należy tu zaznaczyć, że ceny w restauracjach, kawiarniach, czy cukierniach, są tu bardzo wysokie i różne. I tak np. szklanka herbaty czystej w Pieskowej Skale kosztuje 50 groszy (straszne zdzierstwo), — podczas gdy w Ojcowie (lepsza herbata) kosztuje od 25 do 35 gr. szklanka, w zależności od cukieru czy kawiarni gdzie się pije. Takiej różnorodności cen nie powinno być i należałoby ceny te odpowiednio obniżyć i ujednolicić. O cenach lokali sezonowych w samym Ojcowie lepiej zamilczeć, — są one bardzo „słone”, dostępne tylko dla ludzi bogatych. Ceny natomiast letnisk w okolicznych wioskach, — a czem wyżej, — są naogół dość przystępne.

Uroczy Prądnik obfitujący dawnymi czasy w pstrągi, te najpiękniejsze z naszych ryb, dziś jest w nie dość ubogi, jakkolwiek lokalne władze zarządziły odpowiednie środki ochrony i na licznych ślupach czytamy: „Łowienie ryb surowo wzbronione”. — mimo to podobno dzieją się nadużycia i reszta pstrągów stale się zmniejsza.

Charakterystyczną rzeczą jest, że w Ojcowie spotyka się w tym roku dużo Niemców z Katowic i wogóle z Górnego Śląska; — są to bądź letnicy, bądź też przejściowi wycieczkowicze, którzy licznie nawiedzają Ojców, zachwycając się jego widokami.

St. O.

Ze sportu.

WYŚCIGI CYKLISTÓW. W ub. niedzielę, tj. 8 bm. odbyły się wyścigi w Krakowie o „mistrzostwo Polski szosowe” na przestrzeni 200 klm. Trasa: Kraków — Pilno — Wieliczka. Do startu zgłosiło się 36 najlepszych długodystansowców z całej Polski, między temi było 5 z klubu S. T. C. Sosnowiec. Zawodnicy byli wypuszczani ze startu w odstępach minutowych i musieli jechać pojedynczo, bez wzajemnego prowadzenia się i bez żadnej pomocy. Większa część drogi była fatalna, zarzucona kamieniami, niezliczona ilość wybojów, piasku, gliny i kilkadziesiąt ostrych zakrętów pod górę i z góry. Wobec takich warunków zawodnicy nie mogli liczyć na swe wyrobienie fizyczne i odpowiedni trening, lecz jechali obawami sami przez siebie kamieniami, większym lub mniejszym szczęściem.

Najlepsi długodystansowcy dobrze zapatrzeni w gumy zapasowe musieli odpaść w drodze powrotnej z powodu ciągłych defektów gum i połamania obręczy, a takich było 25-ch, których przywieziono na autach ciężarowych. Nasi zawodnicy z klubu S. T. C., którzy również mieli defekty gum, przyjechali wprawdzie o własnych siłach, lecz nie mogli zdobyć zaszczytnych miejsc.

Ostatecznie mistrzem Polski został całkiem niespodziewanie nieznany dotąd młody kolarz p. Stefański z Warszawy (Z. A. K. S.) w czasie 7 g. 41 m., drugi p. Kłosowicz z Łodzi w czasie 7 g. 41 m. 57 sek., trzeci p. Popowski W. T. C. w 7 g. 42 m., czwarty p. Sobolewski z Kalisza, piąty p. Kalinowski W. T. C., szósty p. Słowiński W. T. C. itd. Mistrz wojew. Kieleckiego p. Edm. Wierzbicki osiągnął trzynaste miejsce, straciwszy w drodze powrotnej pół godziny. Marjan Soltyś, który również miał duże szanse zdobycia zaszczytnego miejsca, przyjechał 24. z powodu braku gum zapasowych.

Organizacja wyścigów słaba.

Funkcje sędziów spełniali: pp. R. Lange, W. Wojtkiewicz z Warszawy, M. Chocimier, St. Rudnicki, Mikulski z Krakowa, Adamowski ze Lwowa i Fliski z Sosnowca.

Po zawodach odbyła się dalsza uroczystość zjazdu Tow. kolarskich w Wieliczce ze zjazdem do kopalni soli, którą zwiędzio przeszło 1000 kolarzy z całej Polski.

W niedzielę dnia 15 lipca r. b. odbędzie się wyścigi torowe w Częstochowie, na które zarząd S. T. C. wysłał dwóch zawodników: pp. L. Keglara i M. Soltyśa. W tymże dniu odbędzie się programowa wycieczka do Olkusza. Zbiórka u p. Zalegi o godz. 5.30 rano.

Kronika Zawiercia.

× KOMISJA ROBÓT MIEJSKICH dokona dzisiaj przeglądu prowadzonych robót i odbędzie konferencję co do planów na najbliższe miejskie roboty.

× BUDOWA ULICY WŁODOWSKIEJ zamierzona już oddawna znów prawdopodobnie ulegnie zwłoce, gdyż właściciele placów, po przez które biegnie wytyczona trasa, odmówili bezinteresownego oddania skrawków gruntu miastu. Stanowisko takie trudno nazwać obywatelskim, gdyż są to przeważnie nieużytki, wybudowanie zaś tam ulicy znacznie podniesie wartość placów przyległych, co winno być wystarczającą rekompensatą. Z drugiej strony szkoda, że poprzedni Magistrat, projektując tam budowę ulicy, na projekt swój zaciągając kredyty, nie uregulował praw właścicieli placów.

× PRÓBNA SZOSA SMOŁOWCOWA. NA ułożoną będnie we własnym zakresie przez Magistrat na odcinku ul. Paderewskiego od ul. Kasprowicza w stronę cmentarza. Koszt szosy smołowcowej niewiele tylko będzie wyższy od zwykłej, natomiast celem Magistratu jest udogodzić tam przejście dla pieszych, dających za konduktami pogrzebowymi.

× PRZETARG NA MATERJAŁY ELEKTRYCZNE do budowy sieci miejskiej przyrósł miastu dwie konzyści. Jak wykazują pobieżne obliczenia, na samej dostawie kabli będzie mogło miasto zaoszczędzić około 70 tys. zł. Z pośród 11 firm, biorących udział w przetargu, Magistrat w ciągu najbliższych dni wybierze tę, której zostaną powierzone dostawy i roboty.

× DYŻURY DOROŻEK. Wejść docho-
dzą nas skargi na niedość sprzężycie postawioną sprawę dyżurów dorożek w porze nocnej. Aczkolwiek dyżury te są wyznaczone, to jednak dorożkarze lekceważą je sobie, gdyż nie podlegają one żadnej kontroli. Czy nie należałoby wprowadzić przymusu meldowania się dorożkarzy policjantom, pełniącym nocną służbę na dworcu kolejowym i ul. 3 Maja.

Kronika Olkuska.

× NAPAD POD OGRODZIENCEM. W dniu 10 bm. rano na idących z Rodak do Ogrodzińca: Franciszka Szymonka, Józefa Tkacza i Ignacego Popczyka z Rodak napadło w lesie 3 zbirów zamaskowanych, z których jeden uzbrojony był w rewolwer. Pod terorem zabójstwa zrabowano Szymonkowi 120 zł., Tkaczowej 95 zł. i Popczykowi 52 zł. Bandyci zbiegli w stronę pow. Zawierciańskiego. Zarządzono za nimi pościg.

× ZABRUKOWANIE RYNKU W SKALE. Na zebraniu gromadzkim w Skale uchwalono przystąpić do zabrukowania rynku kamieniem, który dotąd bruku nie posiadał. Koszt zabrukowania wyniesie około 7 tys. zł.

× „POLONIA RESTITUTA“. W dniu 15 bm. w uniwersytecie w Szczyku odbędzie się uroczystość udekorowania krzyżem „Polonia Restituta“ dyrektora U. L. p. Solarza, za wybitną działalność na polu oświatowo-społecznym. Spodziewany jest przyjazd do Szczyku wojewody Korsaka.

× ZAMKNIĘCIE SZOSY OD SŁAWKOWA DO BOLESŁAWIA. Z powodu krzemieniowania nawierzchni szosy szkielem wodnym, został zamknięty ruch samochodowy i kołowy na przeźrzeniu od Sławkowa do Bolesławia. Droga objazdowa, która została wyreparowana, prowadzi od mostu sławkowskiego (na Przemszy) przez Walcowanie, Podlipie, Bukowno i Krażek. Wobec tej uciążliwej drogi, wycieczki autami z Górnego Śląska do Ojcowca mają lepszą drogę od Katowic przez Mysłów, Jaworzno, Chrzanów, Trzebinę, Niesulowice i Olkusz.

IDEAL.

— Cóż to panna Marianna jeszcze nie wysłała za mąż?
— Nie! Ona chce koniecznie poślubić swej ideal męczyzny...
— A któryż męczyzna jest jej ideałem?..
— Ten, który zechce się z nią ożenić..

ŻYD W HOTELU.

— Czy życzysz pan sobie pokoju z łazienką? — pyta portier.
— Nie potrzebuję nie potrzebuję! Mam zamiar pozostać w waszym hotelu najdłużej przez miesiąc..

Niemowlę bez obu rąk.

NIESZCZĘŚLIWA MATKA I SUROWY OJCIEC.

Do jednego z komisariatów w Warszawie zgłosiła się młoda kobieta z dzieckiem na ręku i rzewnie płacząc, opowiedziała wzruszającą historię.

Nazywa się Kazimiera Grzęda ma lat 28 — mieszka wraz z mężem i pięciorgiem dzieci przy ulicy Krochmalnej.

W nocy z soboty na niedzielę, a więc z 7 na 8 lipca została matką szóstego dziecka. Do chwili przyjścia dzieciątka na świat wszyscy byli szczęśliwi. Mąż naogół surowy, w życiu małżeńskim, był specjalnie miły i dobry. Wreszcie dziecko urodziło się. Położna Marja Klepacka, która pierwsza zobaczyła noworodka, krzyknęła z przestachu.

Dziecko urodziło się bez rąk.

Był to tegi, zdrowy, pełen życia chłopiec. Barki ma pięknie zaokrąglone, tułów kształtny — brak tylko obu rąk.

Ojciec, zobaczywszy dziecko-kalekę, momentalnie wpadł w wielki gniew.

— Czem mnie obdarzyłeś? — krzyczał do chorej żony. — Precz mi z domu wraz z tym potworkiem. Ani

chwili nie chcę cię mieć pod swoim dachem.

A dzieciątko rwie się do życia. Krzyczy, kopie nóżkami, apetyt ma wspaniały.

Od samego rana w niedzielę mąż wszczął awanturę. Nie bacząc, że kobieta słaba była i wycieńczona, kazał jej iść precz.

Więc poszła. Cały dzień tułała się po mieście, tuląc do piersi nieszczęśliwą dziecinę. Na noc poszła spać do matki męża. Rano jednak przyszła do domu. Tam dowiedziała się, iż mąż cały dzień pił z rozpacz i do domu wcale się nie pokazał. Pięcioro dzieci cały dzień nie jadło. Ugotowała więc im trochę strawy i znowu poszła z domu, aby nie narazić się na gniew męża.

Wreszcie wczoraj ostatecznie wy-czerpana zgłosiła się w komisariacie.

— Weźcie ode mnie to dziecko — prosiła — bo ja zginę i ono zmar-nieje.

Lekarz okręgowy dr. Piotrowski zbadawszy dziecko i stwierdziwszy znakomity stan zdrowia polecił umieścić je w przytułku dla podrzut-ków.

ŻYCIE GOSPODARCZE.

Rozwój stosunków handlowych polsko-litewskich.

Mimo chaosu jaki cechuje stosunki polityczne polsko - litewskie, handel polsko-litewski wykazuje stałe tendencje rozwojowe.

Oficjalne dane mówią wprawdzie o stosunkowo dość szczupłych jeszcze rozmiarach wzajemnych stosunków handlowych, natomiast według litewskich źródeł prywatnych obroty handlowe z Polską są dwukrotnie większe od uchwyconych przez naszą statystykę.

Ta przytacza następujące cyfry:

W roku 1925 eksport z Polski do Litwy przedstawiał wartość 10.784.000 zł., w r. 1926 wzrósł on do 16.800.000 zł., a w r. 1927 do 21 milj. zł. Przywóz zaś z Litwy nie przekroczył w latach 1925 — 1927 nawet 200.000 zł. rocznie. Dopiero w r. 1927 spotykamy się z cyfrą wychodzącą poza granice 1 milj. zł.

Za rok bieżący znane są tylko daty z okresu styczeń — kwiecień. Według naszej statystyki, eksport do Litwy wynosił 5.771.000 zł., a import zaledwie 202.000 zł. Już z tego pobieżnego zestawienia powyższych cyfr widać, że stosunki handlowe ożywiły się znacznie, w ciągu ostatnich trzech lat, a nadto, że w bilansie handlowym Litwy odgrywamy znacznie większą rolę, niż Litwa u nas.

W świetle informacji litewskich zajmujemy w handlu zagranicznym Litwy trzecie miejsce za Niemcami i Anglią, której zresztą niezbyt wie-

le ustępujemy.

Ten wzrost eksportu naszego do Litwy wskazywałby na to, że towary polskie mają dużą zdolność konkurencyjną na rynku litewskim, co jest o tyle zrozumiałe, że ludność litewska przywykła do nich w okresie niewoli rosyjskiej.

W statystyce litewskiej nie figurujemy zupełnie. Obroty handlowe z Polską wciągnięto w rubrykę handlu z „innymi państwami“.

Mimo widocznego ożywienia się stosunków handlowych z Litwą skorystaliśmy z tego bezpośrednio w sposób minimalny. Pośrednictwem bowiem handlowe między Polską a Litwą ujęli w swoje ręce kupcy niemieccy z Prus Wschodnich, ciągnąc z tego pokaźne zyski. Stąd nasze obroty handlowe z Litwą nikną w statystyce ilustrującej handel tego państwa z Prusami Wschodnimi.

Eksport z Polski obejmuje przede wszystkim materiały tekstylne, węgiel, cement, naftę i cukier.

Z Litwy zaś importujemy głównie siemię lmane, łom żelazny i wędliny. Tak przedstawiają się w ogólnych zarysach stosunki handlowe polsko-litewskie.

Wyżej naszkicowany rozwój stosunków handlowych każe przypuszczać, że w razie dojścia zgody z Litwą stosunki handlowe z tym naszym sąsiadem staną wybitnie pod znakiem polskiej ekspansji gospodar-czej.

Kronika gospodarcza.

OSTATNI TYDZIEŃ ZAPISÓW NA OBLIGACJE 4 proc. PREMJOWEJ POŻYCZKI INWESTYCYJNEJ. W sobotę dnia 14 bm. ubiegłego terminu subskrypcji pożyczki inwestycyjnej. Dotychczasowe rezultaty subskrypcji wykazują, że kwota pożyczki wyłożona do sprzedaży zostanie pokryta z nadwyżką, w związku z czem zaistniała konieczność repartycji zgłoszeń. Repartycja obligacji zostanie przeprowadzona w ten sposób, by korzyści, jakie daje posiadanie tego papieru, były udziałem możliwie największej ilości obywateli. Syndykat banków, który objął po pożyczkę odbędzie w najbliższych dniach posiedzenie w P. K. O., celem omówienia do tymczasowego przebiegu publicznej rozsprzedaży pożyczki. Wobec dużego powodzenia pożyczki i bliskiego terminu zamknięcia zapisów należy się spieszyć ze zgłaszaniem subskrypcji, by nie utracić okazji nabycia tego papieru.

LUDNOŚĆ POLSKI WZROSŁA O 3 MILJONY. Według spisu ludności z r. 1921 ludność Polski przedstawia się w ogólnej liczbie 27.201.738. Według statystyki prowizorycznej sporządzonej na dzień 1-go stycznia br. liczba ta wzrosła do 30.212.926, jak to określa Główny Urząd Statystyczny.

REFORMA TARYFY KOLEJOWEJ. Ministerstwo komunikacji zaprzecza pogłoskom jakoby od kilku tygodni rozważany był projekt nowej podwyżki taryf kolejowych. Mi-

nisterstwo zajmuje się już od dłuższego czasu gromadzeniem materiałów i przeprowadzaniem studiów nad reformą taryf kolejowych. Reforma ta ma kolejom państwowym zapewnić samowystarczalność przy równoczesnym obciążeniu poszczególnych kategorii przewozów w stosunku do ich wytrzymałości i gospodarczego znaczenia. Z chwilą gdy taka reforma przyjdzie do skutku, można się spodziewać zmiany stawek taryfowych zarówno w górę jak też i w dół, jednak w rozmiarach, które nie mogą wpłynąć ujemnie na rolnictwo, przemysł lub handel.

ZUŻYCIE WĘGLA KAMIENNEGO W POLSCE. Zużycie węgla w Polsce wykazuje — według „Wiadomości Statystycznych“ z roku na rok stały wzrost. Gdy w r. 1924 zużyto 16.127 tys. tonn, w następnym 17.102 tys. tonn, w r. 1926 — 17.616 tys. tonn, zaś w r. 1927 — 22.199 tys. tonn.

Oczywiście największa konsumpcja przypada na węgiel śląski (w ostatnim roku 15.377 tys. tonn), następnie na dąbrowiecki (4.775 tys. tonn) i krakowski (2.047 tysięcy tonn).

Największym odbiorcą węgla są koleje (4.288 tys. tonn), na opał domowy 2.553 tys. tonn, do koksowni 2.128 tys. tonn) rolnictwo konsumuje 1.054 tys. tonn.

Ogółem w r. 1927 wypalono w Polsce 22.199 tys. tonn węgla kamiennego.

Mydło Regera

Nie tylko cywil, - również wojskowy
Ceni nasz świetny wyrób krajowy.
Od szeregowca do oficera
Myje się każdy MYDŁEM REGERA.

Z całej Polski.

SZCZĄTKI MAMUTA.

Na 6 km. od Łucka, niedaleko szosy, prowadzącej do Kowla, znaleziono na polu szczątki szkieletu mamuta. Ogólnie przypuszczają, że w tem miejscu znajduje się cały szkielet tego zwierzęcia. Przygotowawcze prace do wykopania całego szkieletu są w toku.

„KRÓL RZEŹNIKÓW“ POD KLUCZEM

Przed sądem karnym we Lwowie rozpoczęła się rozprawa przeciwko królowi rzeźników lwowskich Nowakowi. Na ławie oskarżonych oprócz Józefa Nowaka obwinionego o zbrodnię oszustwa, krzywoprzysięstwa, lichwę mieszkaniową, oszczerstwo i gwałt publiczny, zasiadli b. kpt. dr. Zabłocki obwiniony o zbrodnię oszustwa przez sfalszowanie pieczęci, dalej czeladnicy Nowaka: Czerwiński, Włczyński, obwinieni o zbrodnię oszustwa z powodu złożenia fałszywych zeznań. Po odczytaniu aktu oskarżenia przystąpiono do badania Nowaka, który do winy się nie przyznaje.

SKRYTOBÓJCZE MORDERSTWO.

Nad ranem dnia 8 b. m. został w podstępny sposób zamordowany Andrzej Melnyk, gospodarz z Kłodnicy około Strzy. Wydział śledczy w Strzyju z kom. p. Hahnem na czele na czele, przeprowadził dochodzenie, w wyniku których przyaresztowano Petra Karola, sąsiada zamordowanego, jako silnie podejrzanego o popełnienie tego morderstwa. W czasie, gdy posterunkowy Warzecha eskortował Karola, tenże uderzył Warzechę obydwoma kulkami silnie w piersi, tak, że ten na moment stracił przytomność (poczem szybko zeskoczył z wozu i począł uciekać. Dwukrotnie strzalał w powietrze nie odniosły skutku, wobec czego Warzecha strzelił po raz trzeci. Kula trafiła Karola w lewą nogę, druzgocąc kość. Rannego przewieziono do szpitala. Zachodzi potrzeba amputacji lewej nogi.

CHŁOPIEC ZAMORDOWAŁ MACOCHE.

We wsi Janówce pow. Kowelskiego, 14 letni chłopiec Ignacy Tymoszek zastrzelił z uciętego karabinu rosyjskiego swą macochę. Po dokonaniu zbrodni, chłopiec zbiegł w niewiadomym kierunku. Jak mówią, Tymoszek był maltretowany i bity przez macochę. Sprawa ta wywarła w całej okolicy duże wrażenie.

Z giełdy warszawskiej.

CEDULA Z DNIA 11-7.

AKCJE: Bank Dyskontowy 155.00, Bank Handlowy 117.00, Bank Polski 176.00—177.00, Bank Zw. Sp. Zarobk. 85.00, Sole Potasowe bez kup. za 27 r. El. Dąbrowa 78.00—79.00, Wysoka 200.00, Węgiel 105.00—104.50, Cegielski 45.00—45.75, Modrzejów 45.25, Ostrowieckie B 1 emisja 110.00, Rudzki 48.00—49.00, Starachowice 54.50 — 54.00, Zieleniewski 140.00, Zawiercie 27.00—26.50, Klucze 7.10.

WALUTY I DEWIZY: Nowy Jork 8.90 Londyn 43.56, Paryż 54.91, Wiedeń 125.65 Praga 26.42, Włochy 46.76, Szwajcaria 171.77, Holandia 359.10, Oslo 238.40, Kopenhaga 238.42, Sztokholm 238.90, Dolarówka 5 proc. 88.50—86.75—87.00, Ziemskie Kredytowe 4 i pół proc. 52.85—52.75 Poż. konwersyjna 5 proc. 67.00.

Tendencja dla akcyj słabsza, dla walut niejednolita.

Zapłaćcie się do PMS.

Podziękowanie Drzymały

ZA PAMIĘĆ O NIM.

P. Michał Drzymała zamieszcza w „Kurjerze Warszawskim” podziękowanie dla społeczeństwa polskiego za to, że od kwietnia siedzi na własnym 60-morgowym gospodarstwie w Grabównie, w powiecie Wyrzyskim. Podziękowanie p. Drzymały skierowane jest przede wszystkim pod adresem Józefa Weyssenhoffa, o którym p. Drzymała powiada, że bez jego wielkodusznej pobudki nie byłoby wspomnienia i biedzie musiał dnie do konąć.

Małżeństwo polsko-hispańsk.

HR. JAN ZAMOYSKI ZARECZA SIĘ Z KS. DE BOURBON.

Dzienniki madryckie donoszą, że księżniczka Izabella Alfonsyna, licząca lat 24, córka ks. Karola de Bourbon i siostrzenica królestwa hiszpańskiego, w najbliższym czasie ma się zaręczyć z hr. Zamoyskim.

Zaręczyny te, jak nas informują, dotyczą Jana hr. Zamoyskiego, syna pożyłającego już Andrzeja hr. Zamoyskiego, właściciela majątku Drużbaki w Czechosłowacji.

Jan hr. Zamoyski po śmierci ojca objął w posiadanie majątek ten i osiadł w Czechosłowacji na stałe.

Wzłą pokrewieństwa między rodziną Zamoyskich a Bourbonami datują się nie od dziś.

Matka Jana hr. Zamoyskiego była domu księżną de Bourbon, a siostra jego wyszła przed 5 laty za mąż za ks. de Bourbon.

Wiesci z Rosji.

ANTYMILITARYZM.

W latach ostatnich daje się zauważyć silne zmniejszenie liczby kandydatów do wojennych szkół sowieckich. Ostatnio kontyngent przewidziany wakansów wypełniony jest za ledwie w 50 — 50 proc. Na Ukrainie sowieckiej stosunek liczebny jest jeszcze gorszy. W związku z tem Rewolucyjno-sowieci uchwalili przeprowadzić specjalnej kampanii agitacyjnej wśród komosolców dla skłonienia ich do wstępowania do sowieckich szkół wojennych.

PO PROCESIE DONIECKIM.

Obaj inżynierowie niemieccy oskarżeni w procesie Donieckim Otto i Meyer opuszczają teren sowieków w ciągu bieżącego tygodnia natomiast Baustieber, którego zeznania w pro-

cesie Donieckim odegrały zasadniczą rolę w popieraniu też obrony pozostałe w SSSR. Obecnie występować on będzie w charakterze świadka w 2-im procesie inżynierów w procesie

Donieckim, który ma się odbyć w Charkowie. W najbliższych miesiącach oczekiwana jest jego nominacja w przemyśle węglowym Zagłębia Donieckiego.

Przez świnie, jałmużnę i jagody.

TRZY ETAPY UPARTEGO WYWIADOWCY W WALCE Z NIEBEZPIECZNYM BANDYTĄ

Jeden z wywiadowców Urzędu śledczego w Warszawie otrzymał ostatnio polecenie wykrycia i aresztowania groźnego bandyty.

Według informacji władz policyjnych, bandyta ukrywał się w Nowej Wsi.

Iść od chałupy do chałupy — było wywiadowcy nijako. Postanowił więc odegrać rolę handlarza trzody. Rozpoczął wędrowkę od chałupy do chałupy, pytając, czy niema ktoś

świń do sprzedania.

W całej jednak najbogatszej części wioski nikt nieprzeprzedać nie zamierzał. Trzeba więc było chwycić się innego podstępu. Wywiadowca uchałteryzował się więc na żebraka i z torbą chodząc od chałupy do chałupy. Przed każdym niemal obrazem wywiadowca musiał odmówić pacierz, aby uzyskać kilka słów infor-

macji. Ale we wsi poszukiwanego bandyty nie znaleźli. Podobno

ukrywał się w lesie.

Wówczas wywiadowca chwycił się ostatniej i szczęśliwej myśli. Poprostu wybrał się do lasu jako gajowy z kilkoma dzbankami na jagody. I wówczas doniero spotkał na swej drodze

poszukiwanego zbrodniarza.

Opryszek głodny wyszedł z lasu i pod groźbą kijów zmusił wywiadowcę do oddania mu wszystkich jagód.

Gdy bandyta zjadł jagodami, wywiadowca

złapał go za kark

i przyprowadził do policji. Był to znany opryszek Słomczewski.

Siedzi w więzieniu.

Czem jest masoneria

I JAK DŁUGO ISTNIEJE?

W piśmie masonskim „Acacia” (II, 1905 r. str. 186) czytamy:

— „Zakon masonski jest w swej istocie „anty-kościółem”.

A w innym wydawnictwie masonskim (Compte-rendu de l'Assemblée generale du Grand Orient — 1888) znajdujemy następujące wyznanie:

— „Wszystkie instytucje polityczne obecnie znajdują się w rękę masonów”.

Że nie są to czeze przechwałki — dowodzi tego bieg wypadków (prawo dawstwo, szkolnictwo, stosunek państw. do religji), potwierdza zaś po tęgę masonerii i jej znaczenie fakt, że papież w ciągu 166 lat (od r. 1738 do 1894) wydał 19 encyklik przeciw masonerii. Kwestji bagatelnej Stolica Apostolska nie poświęciłaby tak wiele uwagi.

Dnia 24 czerwca 1917 r., z powodu 200-lecia masonerii, masoni wydali jubileuszowy almanach „Deux Siecles de Franc-Maçonnerie” gdzie na str. 55 czytamy:

— „W roku 1717 na odrodzonym ol-

tarzu Wielkiej Łoży Anglii, zajaśniała pochodnia czystej i starożytnej masonerii”.

A w tym samym roczniku jubileuszowym (na str. 29) widnieje zdanie, z którego wynika, że „starożytne konstytucje” masonskie były „nedostatne”, że więc należało dążyć do ich zmiany:

— „Na tej drodze zrobiono ważny krok w 1721 roku, skoro 29 września Wielka Łoża wyraziła przekonanie, że starożytne konstytucje zrobiły się niedostatecznymi”.

Widzimy zatem, że masoneria działa oddawna i że w swej najgłębszej istocie jest organizacją, walczącą głównie z Kościołem („Zakon masonski... jest „antykościółem”). Należy o tem pamiętać.

SPRZEDAŻ NA RATY.

— Ten fortepian kosztuje 2.000 złotych.
— A jaka byłaby cena, gdybym wziął fortepian na raty?
— Na raty! Wówczas cena wyniesie 4.000 złotych, przyczem 50 procent złożyć należy zgóry...

Ze świata.

ZGILOTYNOWANI AUTOMOBILIŚCI. Na gościńcu, wiodącym z Oxfordu do Faringdon, nieznani jacyś złoczyńcy przecięli w poprzek linę z drutu. Wkrótce potem nadjechał w całym pędzie samochód. Lina ściągnęła głowy siedzącym wewnątrz dwóm pasażerom i dwóm paniom. Zbrodnię mieli popełnić rzekomo drwale leśni, ale na ślad ich nie natrafiono jeszcze.

200 ZATRUTYCH PO WYCIECZCE. Niemiecki „Touring Club” urządził pomiędzy 7 i 9 czerwca wielką wycieczkę nad Renem, w której uczestniczyło około 850 ludzi. Wycieczka odbywała się samochodami. Wówczas już mnóstwo osób, należących do wycieczki, zachorowało wśród objawów zatrucia. Obecnie dwóch uczestników wycieczki zmarło, a 200 jest ciężko lub ciężko chorych. Pomimo, iż lekarze usilnie starali się dociec, jaka jest przyczyna zatrucia, — sprawa dotychczas nie jest wyjaśniona.

MORDERSTWO I SAMOBÓJSTWO. W miejscowości Rosenau na Śląsku niemieckim zwolniony z Reich swehry kapitan Voigtlander, pełniący funkcję zarządcy dóbr, dwoma wystrzałami z rewolweru zastrzelił swą żonę, poczem skierował broń przeciwko sobie i padł trupem. Z po zostawionego listu wynika, że wobec wypowiedzenia mu służby w majątku i niemożności znalezienia innego stanowiska postanowił dokonać straszliwego czynu.

GWALTOWNE BURZE NA LITWIE. Wielkie burze na Litwie wyrządziły w ostatnich dniach znaczne szkody, — zwłaszcza na północy i wschodzie kraju. W jednej z miejscowości orkan zniszczył 30 gospodarstw rolnych i 200 ha lasu, wyrwijając z korzeniami 100-letnie drzewa. Z wielu domów orkan pozrywał dachy.

OLBRZYMI POŻAR. Donoszą z Karlsruhe, iż wielkie tartaki w Löffingen spłonęły w nocy z soboty na niedzielę. Pożar, który zaczął się w pobliżu działu maszyn rozszerzył się z niezwykłą szybkością i strawił w ciągu kilku godzin dział maszyn, szlifiernię i inne urządzenia tartaczne. Kilka straży ogniowych z sąsiedztwa brało udział w akcji lokalizowania pożaru. Na skutek żaru wytworzonego przez płomienie szyny linji kolejowej prowadzącej do zabudowań tartacznych wygięły się. Straty są ogromne i obliczone na przeszło 1 milion mk. w złocie. Kilkuset robotników pozostało na bruku.

BOOTH TARKINGTON.

Przedruk wzbroniony.

Egoistka.

(CLAIRE AMBLER).

Przekład autoryzowany Janiny Sujkowskiej.

42)

— Czego pani od niej chce zażądać? — zapytał. Panna Orbison wstała.

— Chcę, żeby pozwoliła umrzeć spokojnie mojemu bratu. Czyby jej pan o to nie poprosił? Czyby jej pan tego nie wyjaśnił? Próbowałam — ale nie zdobyłam się nawet na pierwsze słowa; wiem, że gdybym zaczęła z nią mówić, skończyłoby się tylko na płaczu. Czyby się pan tego nie podjął, panie Rennie?

W odpowiedzi zadał jej równie poważne pytanie.

— Czy pani myśli, że jest wogóle możliwym wyjaśnić tego rodzaju sprawę dwudziesto — jednoletniej zakończonych dziewczyn?

Panna Orbison popatrzyła nań z rozpaczą.

— Ale musimy spróbować, nieprawdaż? Czy pan się tego podejmie?

— Dobrze — odpowiedział. — Pójdę zaraz popo-

dobnie.

XVII.

Patrzy na jej krępa, silną postać, schodzącą po długiej kondygnacji schodów, rozdzielających ogrodowe tarasy i wiodących do zielonej bramy. Kiedy znalazła się poza obłbem ogrodu, widział jeszcze przez chwilę jej szary filcowy kapelusz, migający pod murem, w kierunku starożytnych bram miasta. Westchnął, zdjęty uznaniem i współczuciem dla dzielnego serca, bijącego w jej krępkim ciele. Po- tem westchnął nad sobą z powodu kłopotliwej misji, jaką mu narzuciła i wszedł do domu zmienić ubranie.

Wyszedłszy z powrotem na taras, zatrzymał się chwilę na szczycie schodów. Willa stała na znacznej wyniosłości, z której rozciągał się rozległy widok na ogromny szmat wybrzeża, objętego górami. W dole witała się szara droga, biorąca początek u spiętrzonej, ostrokanciastej, kamiennej masy miasta i dążąca w kierunku zwalstych rumowisk podstawy wulkanu. W fantastycznych cieniach jego poszarpanych zboczy kryły się masywne domki wiosek, zbudowanych ze starej lawy. W połowie odległości do najbliższej z nich unosił się na drodze tuman kurzawy. Poruszał się on w stronę Raony. Od czasu do czasu migotało coś z poza niego, lub ukazywały się barwne plamy. Rennie rozróżnił uniformy konnych karabinierów. Stał, nie spuszczać z nich oka i gdy się zbliżyli, zauważył, że dwaj z nich jechali przed wozem, zaprzężonym w muly, trzej po bokach, a jeszcze dwaj z tyłu. Za nimi klusowało na osłach lub mulach ze dwunastu lub więcej ludzi, a na samym końcu biegła bezładnie gromadka bosonogich wieśniaków — gapiów i ciekawskich, żadnych wrażeń i widowiska.

Z wysokości, na jakiej się znajdował, Rennie mógł dojrzeć obandożowaną postać, spoczywającą na wozie na materacu. Obok niej, na stołeczku, siedział człowiek w płóciennym, szarym garniturze i palił papierosa. Amerykanin rozpoznał w nim swego przyjaciela, chirurga z Raony. Nadto, koło woźnicy widać było księdza.

Zbiegł ze schodów i kiedy orszak minął bramę, zaczął jednego z gapiów, znajomego wieśniaka

— Luigi! Co to się stało? Kogo poranili?

Luigi wytarł spoczone czoło nagiem przedramieniem.

— Wypadek — odparł zadyszany. — Wypadek bardzo dziwny, ludzie nie wiedzą co o tem myśleć. Dzisiaj rano chłopcy znaleźli Don Artura Lianę na dole Salto, to przecież wiadomo paskudna skala — choć i nie taka znów wysoka i cudzoziemcy nie powinni tamtą ścieżką chodzić.

— Lianę! — wykrzyknął Rennie. — Czy bardzo

pokaleczony?

— O, bardzo! Posłali po jego matkę i będzie temu ze cztery godziny, jak przyjechała teraz przodem swoim samochodem, a jego teraz wiozą do szpitala na wozie, bo musi leżeć. Inaczejby go nie przewieźli. Don Artur opowiadał jak i co doktorowi i carabinieri. Stałem pod oknem, tam wszystko słyszałem. Opo- wiadał, że wieczoraj wieczorem siedział sam na zebraniu do Castrogirone. Ach, powinien był być ostrożniejszy! Powiada, że spotkał się na ścieżce z jakimś ludźmi, ale po ciemku nie mógł wymiarkować, co oni byli za jedni. Powiada, że może wypili za dużo wi- na. Don Arturo jest dzielny człowiek, śmiały czło- wiek, muszę to o nim powiedzieć. Co prawda to prawda. Choć cudzoziemiec z Północy, to przecie rozumie nasze tutejsze zwyczaje i ma się rozumieć, nie powie carabinieri, kto go zepchnął ze ścieżki, Luigi?

Luigi otworzył oczy tak szeroko, że pod i ponad topazowemi źrenicami ukazały się nadzwyczajnie szerokie paski białka.

— „Zepchnął”, signore! Kto tu gadał o spy- chaniu?

— Wy sami.

— Nie, nie! — zaprzestował Luigi. — Kiedy człowiek ma takich wrogów, jak ci, co chodzą za Don Arturem Lianą, to nikt nie będzie taki głupi, żeby powiedzieć, że młodego pana skądś zepchnęli! Prze- praszam, signore!

Rennie pozwolił mu odejść, on zaś popędził co siły w nogach, wyrzucając lekko bosymi, brązowe- mi stopami ponad szarą kurzawę, za oddalającą się procesją. Złoczył się z jej pieszym końcem jeszcze zanim dotarła do bramy miasta. Amerykanin po- szedł wolnym krokiem. Znalazłszy się w mieście, u- dał się najprzód do składu win starego Onorati, któ- ry miał zwyczaj wiedzieć o wszystkim, co się zda- rzyło w Raonie. Cóż, kiedy, co było zresztą natural- ne, nie chciał mówić wyraźnie z cudzoziemcem o upadku Don Artura z skały Salto.

(C. d. n.)

KINO „ZAGŁĘBIE“

Kino-Teatr „Udziałowy“

„24 GODZINY Z ŻYCIA KOBIETY“ (Spowiedź)

Na scenie! Występy po każdym seansie Komików, Ekscentryków, Humorystów i Satyryków. Na scenie! DUET RIM-ROM Śmiech, Humor, Śpiew Duet Stefanjo i Kazimiro Wszystko nowe, wszystko aktualne! BALET PIESKOW. Kuplety na czasie, przy dźwiękach gitary i mandoliny, kuplety z bębniem.

w roli tytułowej
HARRY LIEDTKE

Następny program!

„Szalona Lola“

Szampańska farsa.

OGŁOSZENIE.

Do Rejestru Handlowego Sądu Okręgowego w Sosnowcu zapisano w Dziale A następujące firmy:

W dniu 14 marca 1928 roku:

Nr. 4627. „Spółka firmowa. „Biuro sprzedaży fabryk bieli cynkowej w Będzinie „Huta Feniks“ spółka Akcyjna i B. i J. Inwald, z siedzibą w Będzinie, Kościuszki 10. Przedmiotem przedsięwzięcia jest wyłączna sprzedaż bieli cynkowej obydwuch wspomnianych fabryk na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Firma istnieje od dnia 9 lutego 1928 r. Wspólnicy: 1) Zakłady Bieli Cynkowej i Przetworów Chemicznych „Huta Feniks“ spółka akcyjna w Będzinie. 2) Fabryka bieli cynkowej i Huta Cynkowa „Leontyna“ B. i J. Inwald w Będzinie. Spółka firmowa. Umowa spółki została zawarta w dniu 9 lutego 1928 roku na czas nieograniczony, przyczem wyrażoną być może każdego 1 lipca na pół roku zgóry. Wszelkie zobowiązania, czeki i korespondencję podpisują pod pieczęcią firmową po jednym przedstawicielu każdej fabryki wspólnie, przyczem do podpisywania są upoważnieni: z ramienia Huty „Feniks“ Izaak Szpigielman, lub Zygmunt Inwald, z ramienia Huty Cynkowej „Leontyna“ Jakób Inwald lub Majer Inwald.

Nr. 4628. „Andrzej Placek“ sklep rzeźniczy w Sosnowcu, waleownia Hr. Renard Nr. 10. Firma istnieje od roku 1907. Właściciel Andrzej Placek, zam. tamże.

Nr. 4629. „Helena Franczak“ sklep spożywczy na Kazimierzu, gminy Olkusz-Siewierskiej. Firma istnieje od roku 1927. Właściciel Helena Franczak, zam. tamże.

Nr. 4630. „Tartak parowy „Zelik Rajzman“, fabryka beczek i skrzyń w Łazach. Firma rozpoczęła działalność dnia 2-5 1928 roku. Właściciel Zelik Rajzman, zam. w Zawierciu, ulica 5 Maja Nr. 27.

W dniu 19-5-1928 roku:

Nr. 4631. „Jerzy Załuski“ apteka w Bobrowiankach, gminy Bobrowniki. Firma istnieje od roku 1916. Właściciel Jerzy Załuski, zam. tamże.

W dniu 27-5-1928 roku:

Nr. 4632. „Lajb Zarompf“ skup celem odsprzedaży paszy i maki w Będzinie, Sączewska Nr. 2. Firma istnieje od roku 1928. Właściciel Lajb Zarompf, zam. tamże.

Nr. 4633. „Kazimierz Wende“ piekarnia w Dąbrowie Górniczej, Kościuszki 18. Firma istnieje od roku 1928. Właściciel Kazimierz Wende, zam. tamże.

Nr. 4634. „Józef Czyżewski“ restauracja w Zawierciu, Paderewskiego Nr. 11. Firma istnieje od roku 1927. Właściciel Józef Czyżewski, zam. w Ciągowiecach, gminy Rokietno Szlacheckie. Udzielono samodzielną prokurę Wacławowi Lepiarzowi.

Nr. 4635. „Franciszek Trzepiora“ handel win i wódek i towarów kolonialnych w Łazach, gminy Rokietno Szlacheckie. Właściciel Franciszek Trzepiora, zam. w Pierzchni, pow. Częstochowski, gminy Kamińsk. Udzielono samodzielną prokurę Wacławowi Lepiarzowi.

Nr. 4636. „Spółka firmowa „Sz. P. Helberg i S-ka“ pośrednictwo handlowe z siedzibą w Zawierciu, przy ulicy Paderewskiego Nr. 1. Firma istnieje od roku 1928. Właścicielami spółki są: 1) Szlama Pinkus Helberg, zam. w Zawierciu, ulica Paderewskiego Nr. 1. 2) Gustaw Hilgaertner, zam. w Zawierciu, ulica Słowackiego 19 i 5) Lejbusz Minc, zam. w Zawierciu, ulica Paderewskiego Nr. 1. Spółka firmowa. Spółka została zawarta na mocy dobrowolnej umowy zawartej w dniu 25 stycznia 1928 roku. Wszelkie zobowiązania w imieniu firmy podpisywane będą łącznie przez dwóch wspólników, przyczem jeden z podpisów będzie zawsze skuteczny przez Sz. P. Helberga. Pomiedzy wspólnikami firmy Lejbuszem Mincem, a jego żoną Hindą z domu Helberg zawarta została intercyza stanowiąca wyłączenie posiadania majątku i wspólność dorobku

D. c. n.

ZAKŁADY DUKARSKIE

Tow. „Kurier Zachodni“ S. A.

WYKONYWUJĄ WSZELKIE ZLECENIA
W ZAKRES DUKARSTWA WCHODZĄCE

CENY PRENUMERATY:

Prenumerata miesięczna z odnoszeniem do domu
lub z przesyłką pocztową

3 Zł. 50 gr.

Prenumerata zagraniczna miesięcznie 7 Zł.

Cena egzemplarza 20 groszy.

Przed tekstem (Pierwsza strona) za wiersz mm 1-linowy układ 4-szpaltowy 60 gr.
W tekście 45 .
W tekście w kolumnie 60 .
Za tekstem 5 . 25 .
Nekrologi do 200 wierszy 50% taniej.
Drobne ogłoszenia do 20 wyrazów 10 gr. za każdy wyraz, powyżej 20 wyrazów 25 gr. za każdy wyraz od początku. Najmniej 1 zł.

CENY OGŁOSZEŃ:

Matrymonialne 15 gr. za wyraz. Ogłoszenia ozdobne i tłustym drukiem podwójnie. Zagraniczne 100 proc. droższe.
W numerach niedzielnych i świątecznych ceny o 25 proc. droższe.
Ogłoszenia z układem tabelarycznym o 25% droższe.
Za terminowy druk, oraz za przestrzeganie miejsca ogłoszeń, administracja nie odpowiada.
Każda nowa podwyżka obowiązuje już wszystkie przyjęte ogłoszenia do zmiany cen bez uprzedniego zawiadomienia.

REDAKCJA: Piłsudskiego Nr. 4. Telef. Nr. 64.
ADMINISTRACJA: Dąbrowska Nr. 1. Telef. Nr. 73.

Filje i agentury własne: Będzin, Małachowskiego 7. — Dąbrowa, Sobieskiego 8, telef. 1-25. — Zawiercie, 3-go Maja 27. — Grodziec, Będzińska.

Redaktor: TADEUSZ OPIOLA.

Druk. „Kuriera Zachodniego“ w Sosnowcu, Dąbrowska 1.

Wydawcy: Sp. Akc. „KURJER ZACHODNI“.

MYDŁO KRÓLOWA WISŁY

ZNAK OCHRONNY DO PRANIA I MYCIA MARKA FABRYCZNA

J.M. WENDISCH SUK.

SPÓŁKA AKCYJNA TORUŃ

Nr 10331

OGŁOSZENIE.

W Rejestrze Spółdzielni przy Sądzie Okręgowym w Sosnowcu dokonano dnia 28 kwietnia 1928 r. następujące go wpisu:

R. S. 8 „Bank Spółdzielczy w Sosnowcu z ograniczoną odpowiedzialnością“. Wykreślono w poprzednim wpisie zdanie, zaczynające się od słów „Bank“ „...“ do „kraju“ i wpisano „Bank ma na celu podnoszenie sprawności gospodarczej swego środowiska przez wykonanie czynności bankowych, wyszczególnionych w § 81 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27.XII 1914 Wszelką korespondencję, weksle, czeki, przekazy i t. p. podpisywać będą łącznie dwaj członkowie zarządu.

3932

CENNIKI NA ROK 1928

ilustrowane wysyłamy bezpłatnie wszystkim po otrzymaniu adresu.

POLECAMY NA DŁUGOTERMINOWE SPŁATY:

Rowerory oryginalne angielskie, francuskie i austriackie; maszyny do szycia; gramofony i płyty; radio; aparaty i sprzęt; zegary i biżuterię oraz wiele innych przedmiotów potrzebnych w każdym domu.

Zwracać się do firmy:

3941

TEL. 121-66. M. OKOŃ, WARSZAWA, ZIELNA 11. TEL. 121-66.

WŁOSÓW wypadanie, łupież, łysienie usuwa „Esencja Chinowo-Chmielewa“ i „Mydło Chinowo - Chmielewa“ (z Kogutkiem) Sprzedają apteki i sklepy apteczne. Główny skład Apteka Gaseckiego, ul. Kręta Nr. 16. 5277

CEGLE SZLAKOWA BUDOWLANA,

mają stale do oddania w ilościach wagonowych

MODRZEJOWSKIE ZAKŁADY GURNICZO-HUTNICZE Sp. Akc. w Sosnowcu. 3931

Ostrzeżenie! Przy kupnie należy akcentować i wyraźnie żądać tylko ORYGINALNYCH proszków z „KOGUTKIEM“ Gaseckiego, znanych od lat trzydziestu i wystrzegać się naśladowców, uparczywie polecających w podobnym do naszego opakowaniu

Drobne ogłoszenia.

Posady i prace.

Młody człowiek z wykształceniem zagranicznym, języki: polski, rosyjski, niemiecki, francuski, będąc w skrajnej nędzy, prosi o jakikolwiek pracę. Zgłoszenia do administracji pod „Litosc“.

3925

Potrzebna służąca umiejąca dobrze gotować. Kaliska i D. i plejro.

3934

Potrzebna osoba starsza do zajęcia się dziećmi i wykreślania pał do domu. Zgłaszać się: Janota, Czeladź, ul. Miłowiecka 71.

3929-2

Kupno i sprzedaż.

Kupię aparat szafkowy do piwa szar. Sosnowiec, Kościelna 5.

3927

Do sprzedania dom przy ul. Długiej 14 i plac przy ul. Dalekiej. Władomocność na miejscu.

3890-3

Portreplan do sprzedania. Władomocność: Sosnowiec, Dolna 6, godz. 10-12.

3936

Samochód odkryty marki „Ford“ do sprzedania. Nivka Szosowa 88 Ignacy Wacowski dom Czerwla.

3912-2

Samochód osobowy „Ford“ w dobrym stanie do sprzedania. Czeladź, Rynek 11 (piwiarnia).

3914

Zastaw fotograficzny do sprzedania w mieście powiatowym, w pierwszorzędnym punkcie. Władomocność w Filji „Kurjera Zachodniego“ w Zawierciu.

3940-3

Lokale.

Poznaj w śródmieściu z telefonem zaraz do odnalezienia. Zgłoszenia do „Kurjera Zachodniego“ sub „Lokal“.

3895-4

Różne.

Akuszeryja Adamska powróciła przysłać miście na zamówienie ul. Towarowa

3906-3

Bezinteresowne! Czytelnikom „Kurjera Zachodniego“ „Iskry“. Napisać imię, nazwisko, miesiąc urodzenia otrzymasz darmo broszurę, określając charakter, zdolności, przeznaczenia. Połącz kim jesteś kim być możesz. Adresuj: Warszawa Redakcja „Wiadza Tajemna“ skrytka pocztowa 571. Zgłaszając niniejsze ogłoszenie znaczący pocztowy na przesyłkę.

2652-11

Zgubione dokumenty.

Jan Szklania zgubi portfel zawierający dowód osobisty, książkę wojskową, różne dokumenty. Łaskawy znalazca zwróci do administracji.

3902-2

Stanisław Szczępiel zgubił książkę „Kasy Chorych, wydaną przez kop. „Kosielew“.

3938

Marceli Jagiełłowicz zgubił książkę „Kę wojskową, wydaną przez PKU. Warszawa — Miasto. Znalazcę proszę o odniesienie do apteki Marceliego Jagiełłowicza ul. Piłsudskiego Nr. 18.

3935-3

Wnuk Marjan zgubił dowód osobisty wydany przez Star. Będziński. Kartę demobilizacji wydaną przez dow. 2 p. wojsk kolejowych Jasiona

3937-2

Władysław Piątek, s. Michała urodzony w roku 1900 w Bronowcach, gm. Drożojowice, pow. Pińczowski zgubił książeczkę wojskową wydaną, przez PKU. Pińczów

3928-3